

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
ГЕОГРАФІЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ
КАФЕДРА КРАЇНОЗНАВСТВА ТА ТУРИЗМУ

ПРЕЗИДЕНТСЬКІ ВИБОРИ У 2020 І 2024 РОКАХ У СПОЛУЧЕНИХ
ШТАТАХ АМЕРИКИ: ТЕРИТОРІАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ ПОВЕДІНКИ
НАСЕЛЕННЯ

за спеціальністю – 106 Географія
за освітньо-професійною програмою – Економічна географія
спеціалізація – Географічне країнознавство, політико-географічні та міжнародні
дослідження
на здобуття освітнього ступеня: Бакалавра

Кваліфікаційна робота бакалавра
здобувачки денної форми
навчання
IV курсу
Шимко Єлизавети Михайлівни

Науковий керівник:
к.геогр.н, доц. Брайчевський Ю. С.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	4
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ АНАЛІЗУ ЕЛЕКТОРАЛЬНОЇ ПОВЕДІНКИ НАСЕЛЕННЯ США.....	6
1.1. Електоральна географія як напрям політичної географії	6
1.2. Основні фактори, що впливають на електоральну поведінку	9
1.3. Виборча система США та її територіальні особливості	11
РОЗДІЛ 2. АНАЛІЗ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ ГОЛОСУВАННЯ НА ВИБОРАХ 2020 РОКУ.....	19
2.1. Просторові особливості голосування на президентських виборах 2020 року.....	19
2.2. Вплив міського та сільського населення на результати голосування.....	22
2.3. Електоральні уподобання в різних регіонах і соціально- економічних групах електорату.....	25
2.4. Виборчі підсумки 2020 року та їхній територіальний аналіз.....	31
РОЗДІЛ 3. ТЕРИТОРІАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ ВИБОРЧОГО ПРОЦЕСУ У 2024 РОЦІ.....	34
3.1. Політична динаміка в різних регіонах США напередодні виборів 2024 року.....	34
3.2. Розподіл голосів у ключових "гойдалкових" штатах.....	37
3.3. Вплив урбанізації та міграційних процесів на голосування.....	39
3.4. Порівняльний аналіз територіальних особливостей голосування у 2020 та 2024 роках.....	44
РОЗДІЛ 4. ПРОГНОЗИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ВИБОРЧИХ ТЕНДЕНЦІЙ.....	47
4.1. Чи зміниться політична карта США після виборів 2024 року?...47	
4.2. Вплив виборчих результатів на регіональну політику США.....	52
ВИСНОВКИ.....	57

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	62
ДОДАТКИ.....	67

ВСТУП

Бакалаврська робота присвячена вивченню електоральній географії (географії виборів) як поняття, яке в суспільно-політичному розрізі, має відношення до географії та політології і входить до сфери дослідження політико-географів. Основний акцент зроблено на вивченні територіальної особливості поведінки електорату в Сполучених Штатах Америки як чинника впливу на президентських виборах.

Актуальність теми дослідження. Президентські вибори у Сполучених Штатах Америки є не лише внутрішньополітичною подією, але і глобальним явищем, що впливає на міжнародні відносини, економічну стабільність та безпекову структуру світу. Вибори 2020 і 2024 років стали особливо показовими з огляду на глибоку політичну поляризацію, інформаційні війни, зростання ролі соціальних мереж а активізацію електорату у контексті пандемії COVID-19 і постпандемічної відбудови. Територіальні відмінності у виборчій поведінці громадян США демонструють складну політичну мозаїку країни, в якій регіональні ідентичності, демографічні фактори, економічні умови та культурні коди впливають на електоральні уподобання. Аналіз цих особливостей дозволяє краще зрозуміти як внутрішньополітичну динаміку США, так і загальні тенденції демократичного волевиявлення у розвинених країнах.

Об'єкт дослідження – територіально-політична система США, зокрема політична поведінка населення під час президентських виборів у 2020 і 2024 роках.

Предмет дослідження – територіальні особливості електоральної поведінки американських виборців, зокрема зміни у голосуванні на рівні штатів і округів, з урахуванням соціально-демографічних, економічних та політичних чинників.

Мета роботи полягає у з'ясуванні територіальних особливостей поведінки виборців 2020 і 2024 років, визначення чинників, що вплинули на

зміну електоральних настроїв у різних регіонах країни та перспективи розвитку територіальних виборчих тенденцій.

Завданнями роботи є:

- Ознайомлення із поняттям електоральної географії як із одним із напрямів політичної географії та основним факторами, що впливають на географію виборів
- Охарактеризувати політичний контекст президентських виборів 2020 і 2024 років в Сполучених Штатах;
- Визначити ключові соціально-демографічні і економічні фактори, що впливають на виборчу поведінку в регіонах;
- Виявити тенденції змін електоральної підтримки Демократичної і Республіканської партій
- Оцінити виборчих результатів на регіональну політику США та прогнозування щодо зміни політичної карти після останніх президентських виборів 2024 року.

Методи дослідження. В роботі застосовувались поєднання різних методів політико-географічної науки із урахуванням конкретних можливостей для кожного із них, зокрема: порівняльний, описовий, статистичний аналіз виборчих результатів, метод просторової аналітики і метод прогнозування.

Практичне використання. Результати дослідження можуть бути використанні в начальному процесів при читанні спеціальних дисциплін (наприклад електоральна географія). Отримані дані можуть бути застосовані в подальших наукових працях з політичної географії та електоральної поведінки, в аналітичних звітах щодо політичних процесів у США.

Структура і обсяг роботи. Бакалаврська робота складається зі вступу, чотирьох розділів, тринадцяти підрозділів, висновків загальним обсягом 61 сторінка, списку використаних джерел (44 найменування) та двох додатків. В роботі вміщено 5 рисунків та 8 таблиць.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ АНАЛІЗУ ЕЛЕКТОРАЛЬНОЇ ПОВЕДІНКИ НАСЕЛЕННЯ США

1.1 Електоральна географія як напрям політичної географії

Електоральна географія або географія виборів є одним із напрямів політичної географії, яка стала рятівним колом для політичної географії, коли у 60-х роках ХХ ст. надала їй нового поштовху широким застосуванням математико-статистичних методів дослідження. Початковий етап її формування в країнах Західної Європи та в США припадає на 20-30 рр. ХХ століття. Найбільшого розвитку цей напрям набув у демократичних країнах Заходу з її політичним та світоглядним плюралізмом. Водночас у колишній тоталітарній державі СРСР із притаманними їй однопартійною системою та безальтернативністю виборів умов для розвитку електоральної географії не існувало [2, С.109].

Нині географія виборів є однією з найдинамічніших складових політичної географії і все більше претендує на самостійність, оскільки сфера її дослідження – це поєднання географічних, політологічних, соціологічних та інших наук.

Електоральна географія або географія виборів – це напрямок політичної географії, пов'язаний з виявленням територіальних закономірностей поведінки населення у зв'язку з виборами до представницьких органів державної влади і місцевого самоврядування.

Об'єктом електоральної географії є територіально-політичні системи різного просторового рівня – виборчі округи, політико-географічні райони, національні виборчі системи, ареали поширення політичних ідеологій тощо.

Електоральна географія виборів залежить від багатьох чинників: демографічних характеристик, етнічного та расового складу населення,

рівня урбанізації, розселення населення, рівня розвитку секторів економіки, історичних традицій та регіональної політичної культури [2, С.110].

Електоральна поведінка – це реакція виборців на суспільно-економічне становище в країні/регіоні, яка виявляється через участь у виборах та підтримку окремих політичних сил. Основними параметрами виборчої поведінки є:

- активність виборців – абсолютна або відносна кількість виборців, що взяли участь у голосуванні;
- політичні уподобання – ступінь підтримки тих чи інших політичних партій/лідерів/представників;
- стійкість політичних уподобань – динаміка політичних уподобань на основі декількох виборчих компаній;
- негативізм – частка тих, хто проголосував проти всіх кандидатів;
- абсентеїзм – частка тих, хто свідомо ігнорує вибори.

Важливою перевагою електоральної географії є оперування узагальненими за територіальним критерієм даними та висока достовірність результатів досліджень. Електоральна географія «дає змогу виявити й пояснити передусім особливості масової електоральної поведінки у всій її різноманітності». Окрім математико-статистичних, електоральна географія широко використовує картографічний, порівняльний, біхевіористичний, соціологічні (опитування, екзит-пол, анкетування тощо) та інші методи [2, С.109].

Серед основних завдань електоральної географії можна виділити наступні:

- аналіз територіальних відмінностей участі населення у виборах, виявлення регіонів з найвищими показниками політичної активності чи політичного абсентеїзму;
- дослідження просторової мінливості політичних уподобань виборців у зв'язку з підтримкою ними відповідних політичних партій і угруповань, моделювання електорального простору на основі даних про подібність (відмінності) територіального розподілу підтримки того чи іншого політичного угруповання, виявлення ступеня й динаміки політичної поляризації територій;
- виявлення та пояснення основних чинників, які формують територіальні відмінності в результатах голосування, визначення соціально-культурної бази відповідних партійно-політичних сил;
- аналіз часової варіації електоральної поведінки, визначення міри стійкості територіального розподілу електоральних уподобань в часі і в залежності від типу виборів;
- дослідження прямих та зворотних зв'язків між розміщенням політичних сил і різноманітними елементами територіальної структури суспільства;
- аналіз географічних аспектів застосування різних виборчих систем;
- прогнозування електоральної поведінки виборців.

Синтетичним завданням є обґрунтоване проведення політико-територіального районування держави [2, С. 109].

1.2 Основні фактори, що впливають на електоральну поведінку

Традиційно представники електоральної географії особливо велику увагу приділяють факторам (чинникам), які впливають на поведінку виборців та визначають територіальну локалізацію політичних сил. Всі чинники можна об'єднати в декілька груп: історико-політичні, фізико-географічні, соціокультурні, суспільно-економічні [1, С. 8].

Серед історико-політичних важливу роль відіграють: політичні етапи формування державної території, територіально-організаційна структура політичних сил історичні традиції та цінності, притаманні для окремих територіальних та суспільних груп, досвід національно-визвольної боротьби, участь у сепаратистських рухах тощо.

Дослідження фізико-географічних чинників розстановки партійно-політичних сил активно досліджувалися у першій половині ХХ ст., особливо в середовищі прихильників географічного детермінізму. Нині говорять про мінімальний або опосередкований вплив на електоральну поведінку, наприклад на відстані до виборчої дільниці та наявності природно-географічних бар'єрів (особливо важливі при хутірському розселенні); екологічного стану території, кліматичних умов і геологічних особливостей будови земної поверхні, рівня забезпеченості земельними та водними ресурсами тощо. Сучасні технології, такі як електронне голосування та розвиток бездротового зв'язку, поступово нівелюють ці фактори.

Важлива роль нині відводиться соціокультурним та демографічним чинникам, серед яких соціальний склад населення; етнічний, мовний, конфесійний склад населення; вік та стать виборців; рівень освіти, професійна структура; частка мігрантів. Виборчі уподобання формуються не лише на особистісному рівні, а й через соціалізацію — вплив найближчого оточення: родини, друзів, колег. Самоідентифікація з певною

спільнотою або поглядами часто визначає остаточний вибір у день голосування.

До суспільно-економічних зараховують особливості розселення населення, рівень урбанізації, рівень розвитку і спеціалізації господарства окремих територій, рівень безробіття, якість життя та рівень доходів населення, складові суспільно-географічного положення території тощо. Часто цю групу чинників об'єднують із соціокультурними під спільною назвою «соціально-економічні» [2, С. 111].

Новозеландський географ А.Макфейл запропонував нестандартну модель із чотирма чинниками електоральної поведінки: «ефект друзів та сусідів» (виборці віддають голос за своїх земляків); «проблемне або галузеве голосування» (додаткові голоси отримують кандидати, що порушують місцеві проблеми або проблеми окремих галузей господарства); «ефект виборчої кампанії» (на уподобання виборців великий вплив має перебіг виборчої кампанії та діяльність ЗМІ); «ефект сусідства (місця)» (представники різних соціальних груп віддають свої голоси за найпопулярнішого у регіоні кандидата/політичну силу) [2, С. 111-112].

Запропонований поділ є умовним, а всі чинники більшою або меншою мірою взаємодіють. У результаті впливу зазначених чинників формуються певні територіальні сукупності людей з подібними політичними уподобаннями, які характеризується певною стійкістю. Це дає змогу виділяти політико-територіальні райони або дрібніші елементи територіальної структури.

У результаті багаторічних досліджень чинників у різних країнах, електоральна географія нині оперує низкою загальних закономірностей:

- люди старшого віку є більш активними під час виборів і віддають перевагу консервативним політичним силам; популярні консерватори і серед селян;
- серед молоді більша частка абсентеїзму. Молодь активніше голосує за демократичні та ліберальні політичні партії. Лібералам найчастіше віддають свої голоси люди з вищою освітою, підприємці, інтелігенція;
- жінки зазвичай менше уваги приділяють політичним питанням, тому активнішими на виборах є чоловіки;
- мешканці великих міст частіше і активніше голосують за політичні сили, що пропонують нові ідеї
- мешканці сільської місцевості є більш активними в день голосування;
- прихильниками лівих партій найчастіше є пенсіонери, безробітні, мігранти, люди з неповною освітою, мешканці депресивних промислових районів.

Загалом на розстановку партійно-політичних сил нині все більший вплив мають соціально-економічні чинники та технологічно-маніпулятивні впливи суб'єктів виборчого процесу.

1.3 Виборча система США та її територіальні особливості

Сполучені Штати Америки є конституційною федеративною республікою, в якій президент (глава держави та голова уряду), Конгрес та судова влада розподіляють повноваження, що належать національному урядові, а федеральний уряд розподіляє суверенітет з урядами штатів. Кожен з 50 штатів має право приймати закони в межах своєї юрисдикції,

які не передбачені на рівні федерального уряду, але й не заборонені штатам Конституцією США. Кожен штат також має конституцію, яка повторює структуру федеральної конституції, проте відрізняються і мають певні особливості [22].

Система обрання президента США закладена Конституцією 1787 року як компроміс між прямим народним голосуванням і виборами через Конгрес, проте Конституцією не було визначено, хто має право віддавати голоси. Поправки до Конституції розширили право голосу у 19-му та 20-му століттях. 15 поправка (1870) розширила право голосу для чоловіків усіх рас. 19 поправка (1920) заборонила штатам відмовляти у праві голосу за ознакою статі. 24 поправка (1964) мала на меті усунути бар'єри для голосування, заборонивши подушний податок (poll tax). А закон про виборчі права 1965 року закріпив право голосу для дорослих громадян усіх рас і статей у формі федеральних законів, які забезпечили виконання поправок. На сьогодні виборче право є майже універсальним для громадян віком від 18 років, за винятком зареєстрованих злочинців у деяких штатах [32, 38].

Федеральний закон США передбачив створення Колегії виборників – групи президентських виборців (538 представників) від кожного штату і округу Колумбія, який збирається кожні 4 роки з метою голосування за президента та віце-президента на президентських виборах. Цей процес описаний в 2 статті Конституції США:

«Кожен штат призначає в порядку, встановленому законодавчим органом штату, кількість виборців, що дорівнює загальній кількості сенаторів і представників, на яких штат може мати право в Конгресі; але жоден сенатор або представник, а також особа, яка займає довірчу або оплачувану посаду в Сполучених Штатах, не може бути призначена виборцем» [цитовано із 10].

на дев'ять голосів менше в Колегії виборників, ніж якби голоси розподілялися лише на основі чисельності населення (оскільки 11,6% від загальної кількості 538 голосів – це приблизно 63 голоси виборників, але Каліфорнія наразі контролює 54 – найбільше серед штатів) [26].

Варто зазначити, що з самого початку Конгрес делегував визначення процедури штатам. Спочатку деякі законодавчі органи штатів призначали виборників своїм рішенням, але з часом усі штати перейшли на призначення виборників відповідно до результатів загального голосування громадян [34].

Голосування на президентських виборах США є непрямими: формально громадяни під час виборів у листопаді голосують не напряму за кандидата, а за список виборників, прихильних до певного кандидата. Результат народного волевиявлення перетворюється на голоси членів Колегії [15].

Процес обрання президента триває майже два роки. Кандидати реєструються у Федеральній комісії з виборів (FEC) і оголошують наміри за рік до голосування. У першій половині року проводяться передвибори (presidential primaries) і партійні збори (caucuses) в кожному штаті, на яких виборці вибирають делегатів на партійні з'їзди. Влітку основні партії проводять національні конвенції, де офіційно затверджують своїх кандидатів (разом з обранням кандидата у віце-президенти). Восени відбуваються дебати і передвиборча агітація [20].

День голосування (Election Day) проводять у перший вівторок після першого понеділка листопада. У цей день громадяни голосують за кандидата, а штати фіксують результати. Після голосування влада штатів сертифікують результати та призначають своїх виборників відповідно до підрахованих голосів. (Зазвичай штати діють за правилом «переможець забирає все», надаючи всі голоси кандидату з більшістю голосів в штаті

виняток – Мейн і Небраска, які розподіляють по двом голосам переможцю по всьому штату і по одному – за результатом в кожному окрузному окрузі)

У грудні обрані виборники збираються в столиці своїх штатів і голосують окремо за президента і віце-президента. Згідно з чинною практикою, більшість штатів вимагає, щоб виборники віддавали голоси «згідно з їхнім зобов'язанням» за попереднім підсумком голосування.

На початку наступного року (6 січня) двопалатний Конгрес США спільно підраховує голоси колегії. Голова Сенату (віце-президент США) оголошує переможця. За Конституцією, якщо жоден кандидат не отримує 270 голосів, Палата представників обирає президента з трійки лідерів (по одному голосу від кожного штату). Офіційне приведення до присяги обраного президента відбувається 20 січня наступного року [20].

Сполучені Штати є федерацією, тож організацію виборів, їхню адміністрацію та правила встановлюють насамперед штати й місцеві влади. Конституція США визначає лише кілька ключових параметрів (дату голосування, заборону податків на вибори тощо), але більшість процедурних аспектів залежить від законів штатів. Наприклад, закони про реєстрацію виборців, висування кандидатів, види бюлетенів, методи голосування та підрахунку голосів ухвалюються на рівні штатів.

Органи місцевого самоврядування фактично забезпечують проведення голосування на дільницях. Штат може ввести власні правила участі, адже «закони робляться на рівні штатів і місцевому рівні». Усе це підкреслює, що вибори президента строго регулюються не федеральним урядом, а кожним штатом окремо.

Методи та терміни реєстрації суттєво відрізняються. Більшість штатів дозволяють два з трьох способів реєстрації (онлайн, поштою, особисто), але вимоги різняться: є штати з жорсткими дедлайнами, а є з

найгнучкішими. Так, Північна Дакота взагалі не вимагає попередньої реєстрації. Водночас 19 штатів надають можливість реєструватися безпосередньо в день голосування (same-day registration). Інші штати вимагають реєструватися заздалегідь – від кількох днів до місяця чи більше до виборів.

Штати самі вирішують, які форми голосування дозволити. У деяких штатах існує тільки «традиційне» очне голосування у виборчих дільницях, в інших – масово практикується поштове голосування. Наприклад, 8 штатів регулярно розсилають бюлетені поштою всім зареєстрованим виборцями. У більшості штатів також введено дострокове особисте голосування (early voting): зараз 45 штатів дозволяють проголосувати в центрі проведення виборів у будь-який день за кілька тижнів до офіційного дня виборів. Водночас є штати (наприклад, Алабама, Делавер, Міссісіпі, Нью-Гемпшир), які взагалі не мають раннього голосування, лише традиційне за письмовими заявками [18].

Досліджуючи територіальні особливості голосування, у політичному дискурсі є так званий поділ штатів – “сині” ті штати, де переважно перемагають демократи, і “червоні” – де стабільно перемагають республіканці. Так, традиційно демократичними вважаються Каліфорнія, Нью-Йорк, Массачусетс, Вашингтон та інші, а республіканськими – Техас, Оклахома, Алабама, Уайомінг тощо. Гойдалкові (battleground) штати – з коливним політичним ландшафтом – найчастіше вони вирішують результат виборів. Найбільш відомі — Арізона, Джорджія, Мічиган, Невада, Пенсильванія, Вісконсин [39].

Розрізнення між «червоними штатами» і «синіми штатами» має свою історію. Обидва кольори присутні у прапорі США. Традиційні політичні картографи по початку ХХ століття позначали синім кольом сучасних республіканців, що має пережиток ще з Громадянської війни, де північ позначався синім кольором. Деякі газети до появи кольорового

телебачення використовували синій колір для позначення Демократичної партії, а червоний – для Республіканської і навпаки [25].

Поява кольорового телебачення в Америці наприкінці 1950-х та на початку 1960-х років спонукала телевізійних репортерів новин покладатися на кольорові виборчі карти. У 1976 році Джон Чанселлор, ведучий NBC Nightly News, попросив інженерів своєї мережі створити велику підсвічену карту Сполучених Штатів. Карту розмістили в новинній студії мережі в ніч виборів. Якщо Джиммі Картер, кандидат від Демократичної партії того року, перемагав у штаті, вона підсвічувалася червоним кольором, тоді як якщо перемагав Джеральд Форд, чинний президент-республіканець, вона підсвічувалася синім кольором. До 1996 року колірні схеми були відносно неоднорідними, оскільки CNN, CBS, ABC, NBC та The New York Times називали штати, що належать Демократичній партії синім кольором, а штати, що належать Республіканській партії — червоним, тоді як Time та The Washington Post використовували протилежну схему [25].

У дні після президентських виборів 2000 року, результати яких були невідомі протягом деякого часу, основні ЗМІ почали дотримуватися однієї й тієї ж кольорової схеми, оскільки карта виборчих округів постійно була на виду, а відповідність забезпечувала легке та миттєве розуміння глядачами. У ніч виборів того року не було жодних скоординованих зусиль щодо кодування демократичних штатів синім кольором, а республіканських – червоним; асоціація виникла поступово. Частково в результаті цього остаточного та майже універсального колірного кодування терміни «червоні штати» та «сині штати» увійшли до широкого вжитку протягом тижнів після президентських виборів 2000 року. Після того, як результати стали остаточними та переміг республіканець Джордж Буш-молодший, журналісти дотримувалися кольорової схеми як ілюструвала стаття Девіда Брукса на обкладинці газети The Atlantic за

грудень 2001 року під назвою «Одна нація, трохи подільна». Таким чином, червоний і синій кольори закріпилися в ЗМІ та в свідомості багатьох людей, незважаючи на те, що Демократична та Республіканська партії офіційно не обрали кольори [25].

Сучасна електоральна картина демонструє яскравий розрив між голосуванням урбанізованих і сільських районів. Міста США з вищим рівнем освіти та етнічним різноманіттям (Нью-Йорк, Лос-Анджелес, Чикаго та ін.) становлять ядро демократів, а більш сільські райони – основу республіканців. Такі географічні особливості накладаються на поділ на “сині/червоні” штати: великі густонаселені штати Каліфорнія, Нью-Йорк, Іллінойс тощо традиційно сині, тоді як переважно сільські штати Оклахома, Айова, Алабама та інші штати залишаються червоними.

РОЗДІЛ 2. АНАЛІЗ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ ГОЛОСУВАННЯ НА ВИБОРАХ 2020 РОКУ

2.1 Просторові особливості голосування на президентських виборах 2020 року

Президентські вибори відбулися у вівторок, 3 листопада 2020 року. Кандидат від Демократичної партії — Джо Байден — переміг кандидата від Республіканської партії — Дональда Трампа, який був на той момент 45 президентом США. Демократи втратили місця в Палаті представників, проте отримали контроль над Сенатом із невеликою перевагою.

На виборах було зареєстровано 158,397 млн. голосів, з них понад 100 млн. були подані до дня виборів шляхом дострокового голосування або голосування поштою на той момент через пандемію COVID-19. На виборах спостерігалася найвища явка виборців у відсотках від кількості виборців, які мають право голосу, з 1900 року. Блок Байдена-Гарріса отримав 81,282 млн. (51,3%) голосів, що є найбільшою кількістю за всю історію президентських виборів у США, а блок Трампа-Пенса отримав 74,223 млн. (46,9%) голосів. За Колегією виборників Джо Байден отримав 306 голосів (56,88%) проти 232 (43,12%) у чинного президента Дональда Трампа [3, 36].

За підсумками президентських виборів 2020 року партійні уподобання за штатами залишалися яскраво поділеними: «сині» штати, тобто демократи (закріплена в густонаселених штатах Північного сходу та Західного узбережжя) однозначно підтримали Байдена, а також у кількох ключових «гойдалкових» регіонах Середнього Заходу, а «червоні» штати, тобто республіканці – Д. Трампа.

«Сині» за Колегією виборців отримали перемогу в 27 штатах і округу Колумбія, а «червоні» – у 23 штатах (див. рис. 2.1.1).

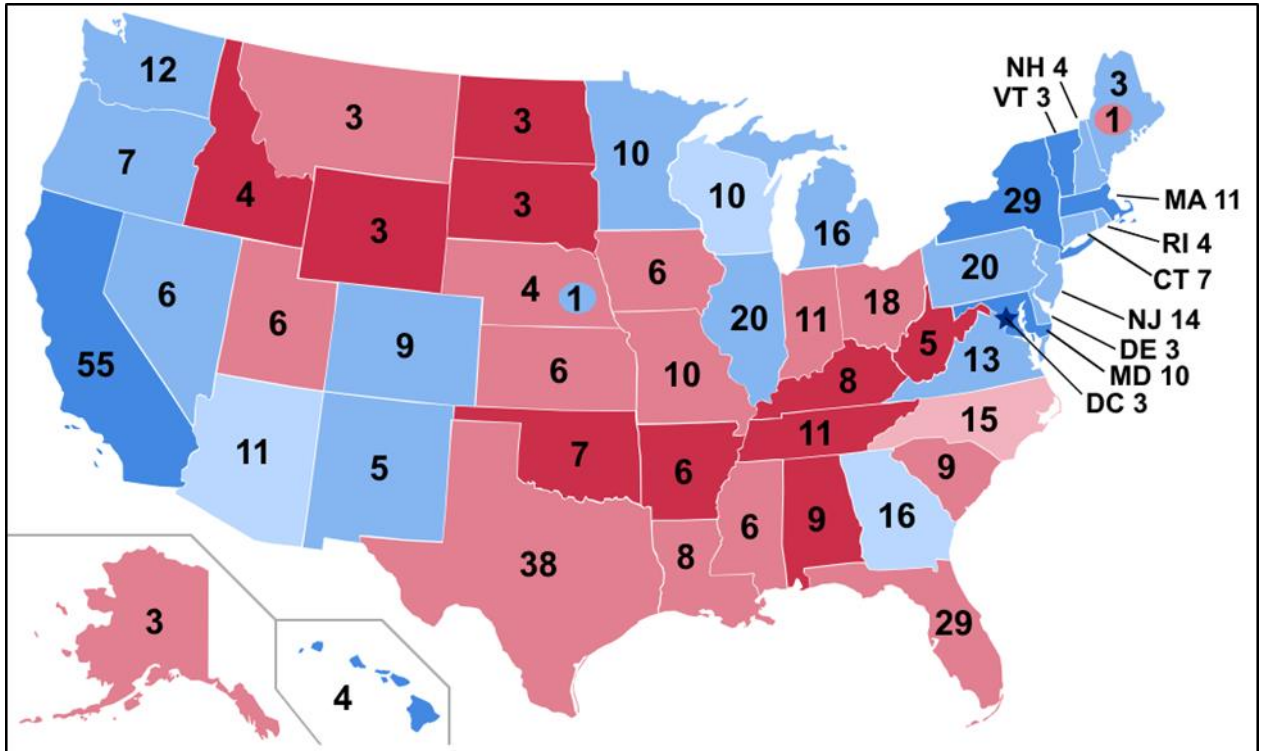


Рисунок 2.1.1 – Президентські вибори в США у 2020 році: перемога Байдена (синій) і Трампа (червоний) за штатами (числа – голоси Колегії виборників) (за [5])

Джо Байден впевнено переміг у таких штатах як Каліфорнія (55 виборчих голосів), Нью-Йорк (29), Іллінойс (20), Нью-Джерсі, Массачусетс (11) та інші. На противагу, Дональд Трамп здобув більшість у Техасі (38), Флориді (29), Огайо (18), Алабама (9), Індіана (11) та інших традиційно республіканських штатах. Натомість 5 ключових «гойдалкових» штатів, такі як Арізона (11), Джорджія (16), Мічиган (16), Пенсильванія (20), Вісконсен (10) у 2020 році на президентських виборах від Колегії виборців голоси віддали перевагу за демократів. Сусідні штати з меншим населенням, наприклад Арканзас (6), Західна Вірджинія (5) тощо залишилися червоними. Через систему Колегії виборців вибір у цих коливаючихся штатах вирішував долю виборів: перемоги Байдена у

Мічигані, Пенсильванії та Вісконсині, що дало йому 46 виборчих голосів, виявилися «достатніми, щоб переважити результат» (див. Додаток Б).

Були штати, де різниця в голосуванні була меншою за 1% (всього 37 голосів виборників, у яких перемогли «сині»): Джорджія (16 голосів виборників) 0,23% голосів, Аризона (11) 0,30% голосів, Вісконсин (10) 0,63% голосів.

Штати, де перевага в голосуванні становила від 1% до 5% – 86 голосів виборників, 42 із яких здобув Байден (штати Пенсильванія, Невада, Мічиган), 44 – Трамп (Північна Кароліна і Флорида).

Штати, де різниця в голосуванні становила від 5% до 10% – 80 голосів виборників, 17 з яких здобули «сині» (штати Міннесота Нью-Гемпшир, Мен), 63 – «червоні» (Техас, Огайо, Айова) [5, 16].

Важливо, що Трамп не виграв жодного штату, який у 2016 році дістався Хіларі Клінтон. Стабільні політичні орієнтації також простежуються у довгостроковій перспективі: семи штатам (плюс округ Колумбія) Демократична партія гарантувала перемогу щонайменше з 1988 року, а 13 штатів залишаються республіканськими принаймні з 1992 року [39].

Таким чином, справді конкурентні вибори «вирішуються» у декількох ключових регіонах, у таких як-от «Близький Захід» та «Південь», де розподіл голосів є майже паритетним.

Байден здобув штати з найбільшим населенням (наприклад Каліфорнія), тоді як Дональд Трамп здобув більшість штатів Півдня, центральних та гірських районів. Ключові «гойдалкові» штати, які вирішили результат на користь Д. Байдена – Пенсильванія, Вісконсин, Аризона та Джорджія – мали мінімальні розриви голосів. У сумі ці

особливості карти дотепер визначають стратегію кампаній і спрямовують виборчі ресурси партій [19].

2.2 Вплив міського та сільського населення на результати голосування

Сучасна електоральна картина Сполучених Штатів демонструє яскраво виражений розрив між політичними уподобаннями урбанізованих і сільських районів. Згідно з аналізом, в округах, що голосували за Д. Байдена, на президентських виборах 2020 року проживало близько 197,9 млн. людей, тоді як у Д. Трампа – 130,3 млн. При цьому майже половина цих 97 млн. осіб, що живуть у великих міських центрах, а також 72 млн. у великих передмістях, припадає на «сині» округи. Іншими словами, хоча Д. Байден переміг лише у 551 окрузі (порівняно з 2588 у Д. Трампа), в його округах мешкає на 67 млн. більше людей, водночас Дональд Трамп отримав близько 65% голосів серед сільських виборців. Іншими словами, міста США з більшим рівнем освіти та етнічним різноманіттям (Нью-Йорк, Лос-Анджелес, Чикаго та інші) є головною силою підтримки демократів, а більш порожні сільські райони – основу республіканців. Таким чином, навіть якщо «червоних» округів було географічно більше, «синя» підтримка сконцентрована там, де живуть більші скупчення виборців (див. рис. 2.2.1) [13].

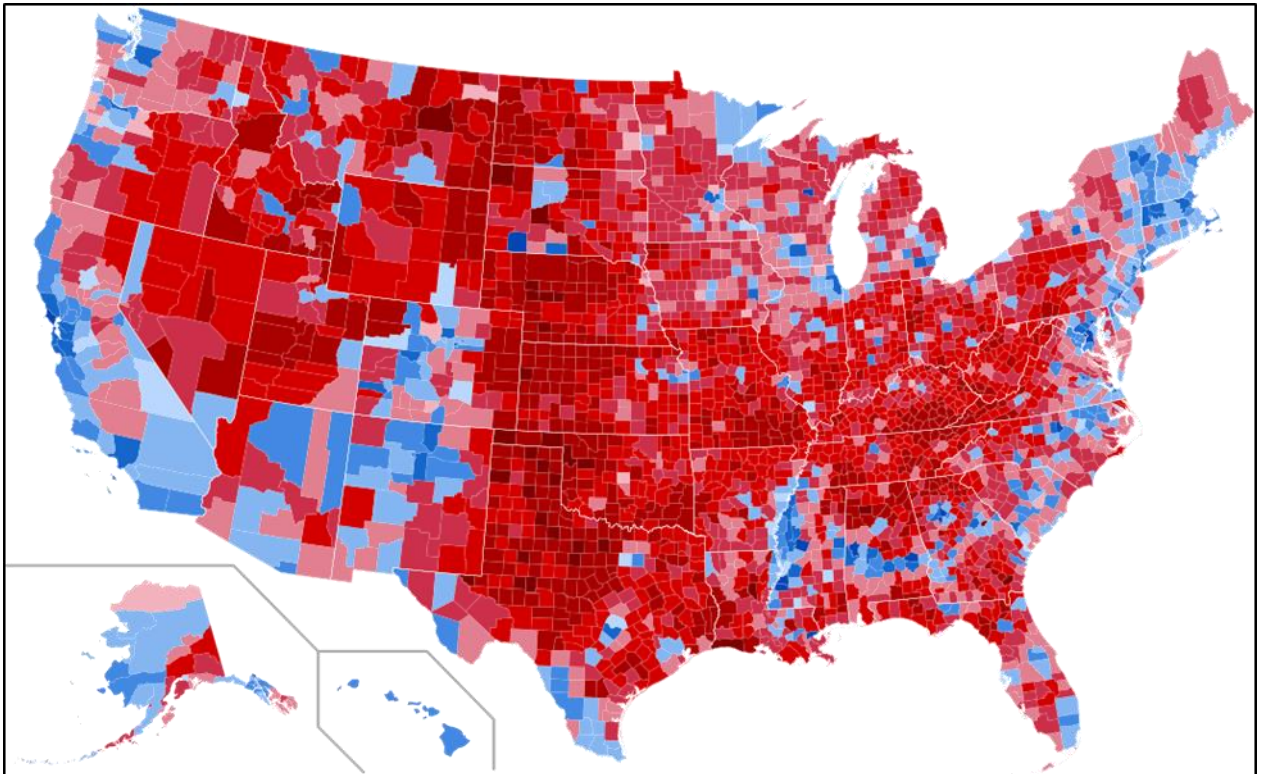


Рисунок 2.2.1 – Розподіл результатів голосування 2020 року за округами (синім позначено перемогу Байдена, червоним – Трампа) (за [5])

Такі географічні особливості накладаються на поділ на «сині» та «червоні» штати: великі густонаселені штати Каліфорнія, Нью-Йорк, Іллінойс тощо (міські) традиційно «сині», тоді як переважно сільські штати Оклахома, Айова, Алабама та інші залишаються «червоними» [13].

На президентських виборах 2020 року демократи здобули перемогу завдяки успіхам у кількох ключових “гойдалкових” штатах. Джо Байден виграв у таких штатах як Аризона, Джорджія, Мічиган, Невада, Пенсильванія та Вісконсин – в усіх цих штатах на президентських виборах 2016 року отримала перемогу Республіканська партія. Натомість Дональд Трамп зберіг традиційно республіканські штати (Техас, Флорида, Південна Дакота тощо) з великим відривом.

У передмістях урбанізованих агломерацій Д. Байден значно покращив результати порівняно з 2016 роком (54% проти 45% у Х.

Клінтон). Натомість сильна підтримка Д. Трампа серед сільського населення і малозаселених районів залишилася майже без змін (здобув близько 65% у таких районах). Вирішальним чинником перемоги Д. Байдена були передмістя великих міст, а не сільські населені пункти: він здобув значну перевагу у передмістях Детройта, Філадельфії та інших міст, тоді як «не міські» (сільські) округи лишилися такими ж республіканськими, як і в 2016 році. Наприклад, у Мічигані, де Д. Трамп випереджав Д. Байдена на 91 тис. голосів у передмістях у 2016 році, голоси там практично зрівнялися у 2020 році. Отже, відмінність між результатами в містах/передмістях і в сільських населених пунктах зумовила фінальний розклад по штатах – особливо у таких штатах, як Мічиган, Пенсильванія, Вісконсин і Джорджія, де великі міські агломерації повернулися на бік демократів (див. табл. 2.1) [13].

Таблиця 2.1

Частка та розподіл голосів за типом населеного пункту на президентських виборах у США у 2020 році (складено за [40])

	Частка виборців від усіх голосів (%)	Республіканська партія (%)	Демократична партія (%)
Міські	20	27	71
Приміські	56	46	53
Сільські	24	66	33

Можемо простежити, що густозаселені великі міські райони («сині») кардинально відрізняються від переважно червоних сільських округів. Наприклад, усі великі міста Каліфорнії, Техасу, Флориди та Бостонсько-Вашингтонський коридор підтримали Демократичну партію, а більшість внутрішніх та південних сільських районів – Республіканську.

2.3 Електоральні уподобання в різних регіонах і соціально-економічних групах електорату

Президентські вибори 2020 року у Сполучених Штатах були історично непростими: окрім того, що вони проводилися під час глобальної пандемії COVID-19, були ще найбільш партійно-конфліктними у новітній історії. Попри ці виклики, демократичний процес обрання нового президента вдалось реалізувати. Найвизначнішим аспектом був історичний рівень явки виборців, який зріс з 60% (139 млн. голосів у 2016 році) до 67% (160 млн. у 2020 році) населення, яке має право голосу. Частково це було зумовлено збільшенням чисельності населення, проте більшою перевагою зростання було зумовлено вищим рівнем ентузіазму електорату та, можливо, легшим доступом до виборчих дільниць [41].

На президентських виборах брало участь велика кількість нових виборців. У загальнонаціональному масштабі 14% виборців були тими, хто голосував вперше, серед них найбільша кількість серед наймолодшого покоління, які мають право на участь у голосуванні (від 18 до 29 років) [41].

Електоральні уподобання виборців значною мірою визначають результати голосування. На президентських виборах 2020 року жінки становили більшу частину виборчого електорату, ніж чоловіки (54% проти 46%), і це особливо стосується темношкірих жінок (59% темношкірих виборців загалом) та латиноамериканських жінок (56% латиноамериканських виборців загалом).

В гендерному співвідношенні Демократична партія отримала серед жінок більшу підтримку на 12% (55% від загальної кількості голосів серед жінок), а Республіканська партія – із невеликою різницею у 4% серед чоловіків (51% від загальної кількості голосів серед чоловіків) (див табл. 2.2) [41].

Таблиця 2.1

Частка та розподіл голосів за расовим і гендерним складом виборців на президентських виборах у США в 2020 році [складено за 11]

		Частка виборців від усіх голосів (%)	Демократична партія (%)	Республіканська партія (%)
Білі	Загалом	72	43	55
	Жінки	38	47	51
	Чоловіки	34	39	59
Темношкірі	Загалом	11	87	11
	Жінки	7	89	10
	Чоловіки	4	85	13
Латиноамериканці	Загалом	10	62	36
	Жінки	6	66	32
	Чоловіки	4	57	41
Азіатські американці та тихоокеанські острів'яни	Загалом	4	64	34
	Жінки	2	67	31
	Чоловіки	2	60	38
Інші	Загалом	3	57	40
	Жінки	2	62	36
	Чоловіки	1	53	45

За расово-етнічним складом можемо простежити цікаву тенденцію. Серед білого населення рівень підтримки мав більше Дональд Трамп у 55% (серед жінок цей показник становить 51%, серед чоловіків – 59%), рівень підтримки Джо Байдена становив 43% (показник коливається від 39% у чоловіків до 47% в жінок). Частково це пов'язано з расовим складом електорату, проте гендерний розрив також існує в межах кожної расової групи – від 4% до 9% [11,41].

За період від проголошення незалежності Сполучених Штатів до сьогодення темношкірі виборці є одними із головних груп підтримки Демократичної партії. На президентських виборах 2020 року вони переважною більшістю підтримали Джо Байдена у 87% голосів (89% від жінок і 85% від чоловіків). Хоча темношкірий електорат найбільше рівнем

підтримував демократів, відбулося незначне зниження рівня підтримки порівняно з 2016 роком (93%) та 2012 роком (97%). Незважаючи на це незначне зниження загального рівня підтримки, підвищення явки виборців було особливо важливим серед темношкірих виборців. Для демографічної групи, яка постійно підтримує демократів на рівні близько 90% і більше, вища явка виборців мала суттєве значення – вона призвела до більшої кількості чистих голосів за демократів від темношкірих виборців у 2020 році порівняно з 2016 роком.

До латиноамериканської групи виборців найбільший відсоток становлять мексиканці, менше частка є вихідцями із Куби, Пуерто-Рико та Домініканської Республіки. Латиноамериканський електорат віддають перевагу демократам – 62%, у жінок відсоток підтримки від загального більший на 4% (66%), а в чоловіків – менший на 5% від загального (57%), але республіканці у порівнянні з 2016 роком отримали більший рівень підтримки: загальний показник підтримки становив 36% (серед жінок цей показник становить 32%, серед чоловіків – 41%), що на 8% більший ніж на президентських виборах у 2016 році. Причиною таких результатів є зміни виборчих уподобань серед електорату, які голосували на обох виборах, також і нові латиноамериканські виборці, які вперше брали участь у виборах, підтримували як і Джо Байдена, так і Дональда Трампа більш рівномірно [11].

Найбільше відносне зростання явки спостерігалось серед виборців азійсько-американського походження та жителів островів Тихого океану (англійською ААРО), які в більшості підтримують Демократичну партію – 64%. За гендерним складом підтримка серед жіночого електорату становила 67%, серед чоловічого – 60%. Республіканську партію підтримали 34% населення азійського і тихоокеанського походження населення (жінки 31%, чоловіки 38%) [11].

За рівнем освіти і расовим складом на президентських виборах в Сполучених Штатах у 2020 році за Демократичну партію із 51,3% голосів підтримки 27,5% виборців були без чотирирічної вищої освіти, а решта 23,8% мали. Із 46,9% електорату, які підтримали Республіканську партію, 32,4% виборців не мали чотирирічної вищої освіти і лише 14,5% її мали. (див табл. 2.3)

Таблиця 2.3.

Частка та розподіл голосів за рівнем освіти і гендерним складом виборців на президентських виборах у США в 2020 році (складено за [11])

		Частка виборців від усіх голосів (%)	Демократична партія (%)	Республіканська партія (%)
Виборці без чотирирічної вищої освіти	Всього	61	45	53
	Білі	42	33	65
	Темношкірі	8	92	8
	Латиноамериканці	7	55	41
Виборці із чотирирічною вищою освітою	Всього	39	61	37
	Білі	30	57	42
	Темношкірі	3	92	8
	Латиноамериканці	2	69	30

Білі виборці без чотирирічної вищої освіти становили більшу частку виборців-республіканців (53%), ніж виборців-демократів (45%). Водночас білі виборці з вищою освітою становили більшу частку виборців Байдена (57%), ніж виборців Трампа (42%).

Темношкірі виборці, як із чотирирічною вищою освітою, так і без неї, у значній більшості підтримали Джо Байдена (по 92%). Серед латиноамериканців виборці із чотирирічною вищою освітою голосували в більшості за Демократичну партію – 55% без чотирирічної вищої освіти, 69% із чотирирічною вищою освітою [11].

Електорат у 2020 році мав поділ і за релігійною приналежністю. Найпоширенішою конфесією християнства в Сполучених Штатах є протестантизм, який становив майже половину всіх виборців (46%), як і у 2016 році. (див. табл. 2.4). У протестантській традиції білі євангелісти становили 19% усіх виборців; саме серед них Дональд Трамп отримав значну підтримку (84% проти 15% підтримки до Д. Байдена). Білі неєвангельські протестанти проголосували за Д. Трампа, а не за Д. Байдена з перевагою в 14% (57% проти 43%), тоді як чорношкірі протестанти підтримали Демократичну партію (91%).

Таблиця 2.4

Частка та розподіл голосів за релігійною приналежністю виборців виборців на президентських виборах у США в 2020 році (складено за [11])

		Частка виборців від усіх голосів (%)	Демократична партія (%)	Республіканська партія (%)
Протестанти	Всього	46	40	59
	Білі євангельські	19	15	84
	Білі неєвангельські	14	43	57
	Темношкірі	8	91	9
	Інші протестанти	1	42	56
Католики	Всього	20	49	50
	Білі не іспаномовні	14	42	57
	Іспаномовні католики	5	-	-
Нерелігійні	Всього	25	71	26
	Атеїсти	5	87	11
	Агностики	5	84	14
	Релігія не важлива	15	61	35
Інші релігії	Всього	8	64	32

«Сині» отримали сильну підтримку від релігійно незалежних виборців – атеїстів, агностиків та тих, хто каже, що їхня релігія не важливою. Разом ці виборці становили 25%. Проте підтримка Д. Байдена серед нерелігійною групи не мала такий великий відсоток, як підтримка Д. Трампа серед білих євангелістів (розрив у 45% для Демократичної партії серед нерелігійних проти 69% для Республіканської партії серед білих євангелістів).

Другою поширеною конфесією християнства в США є католицизм – 20% виборців. Республіканська партія мала переважну більшість голосів серед білих католиків неіспаномовного походження (57%) у порівнянні із підтримкою Демократичної партії (42%). Білі неіспаномовні католики становили 14% усіх виборців, а іспаномовні – 5% [11].

Значна вікова різниця у підтримці виборців продовжує бути очевидною, оскільки виборці на президентських виборах 2020 року віком від 18 до 29 років віддали перевагу Демократичній партії на 24% (Д. Байден 60%, Д. Трамп 38%) (див. табл. 2.5).

Таблиця 2.5

Частка та розподіл голосів за віковими групами населення виборців на президентських виборах у США в 2020 році (складено за [41])

	Частка виборців від усіх голосів (%)	Демократична партія (%)	Республіканська партія (%)
18-29 років	15	60	38
30-44 років	22	55	42
45-64 років	35	48	51
65+ років	27	48	51

Відображаючи тривалий вплив цієї довгострокової різниці у віці, виборці віком від 30 до 49 років також міцно підтримували кандидата від Демократичної партії у 2020 році, віддавши перевагу Джо Байдену на 13%

(55% проти 42% у Д. Трампа). Натомість, старші вікові групи розподілилися досить рівномірно між Джо Байденом і Дональдом Трампом [11, 41].

2.4 Виборчі підсумки 2020 року та їхній територіальний аналіз

Президентські вибори у США 2020 року стали знаковою подією, відзначеною надзвичайно високою явкою виборців: у них взяли участь рекордні 160 млн. американців. Такий рівень залученості підкреслює підвищені ставки та суспільний інтерес, що оточували ці вибори.

Підсумки виборів цілком відображають чіткі географічні зсуви. Джо Байден здобув загальну перемогу в 306 голосів у Колегії вибірників, в той час як Дональд Трамп отримав 232 голоси. Ця перемога була підкріплена більшою перевагою у загальному голосуванні – 51,3% національного голосу (близько +7 млн. голосів на користь Д. Байдена). Цей результат ознаменував перехід контролю над президентством до Демократичної партії. Різниця в народному голосуванні на користь демократів становила +4,5% [4].

Ключовим аспектом перемоги Д. Байдена була його здатність виграти у всіх штатах, які виграла кандидатка від Демократичної партії у 2016 році Гіллари Клінтон, а також отримати підтримку серед кілька критично важливих штатів, які голосували за республіканців у 2016 році.

Кінцевий результат виборів значною мірою зосереджувався на обраній групі "гойдалкових" штатів, до яких входили Аризона, Флорида, Джорджія, Айова, Мічиган, Міннесота, Невада, Нью-Гемпшир, Північна Кароліна, Огайо, Пенсильванія, Техас та Вісконсин. Шлях до перемоги особливо залежав від надзвичайно незначних розривів у цих ключових штатах. Наприклад, Д. Байден виграв у штаті Вісконсин з мінімальною перевагою у 0,6%. У Аризоні, Джорджії та Вісконсині — трьох штатах, чий

голоси колегії виборників були абсолютно критичними для його перемоги — загальна перевага Байдена становила менше 45 тис. голосів. Це підкреслює непропорційний вплив невеликої кількості виборців у конкретних географічних місцях [4, 23].

Значна перевага Байдена за народним голосуванням контрастувала з його перемогою в Колегії виборників. Той факт, що 7 млн. народних голосів Д. Байдена надійшли лише з Каліфорнії та Нью-Йорка, було вирішальним. Це вказує на високу концентрацію підтримки Демократичної партії в кількох великих, густонаселених штатах (Північний Схід, узбережжя Тихого океану, великі середньозахідні агломерації), що робить ці голоси "неефективними" для цілей Колегії виборників після перемоги в штаті. І навпаки, підтримка Д. Трампа, хоча й менш щільно сконцентрована, була ширше розподілена по більшій кількості штатів, особливо в сільських районах (Південь, Велика рівнина, Південний Захід). Такий географічний розподіл підтримки підкреслює напруженість в американській виборчій географії, де Колегія виборників може посилювати голоси менш населених штатів і призводити до результатів, коли переможець народного голосування не виграє президентство, посилюючи поточні дебати щодо її демократичної репрезентативності.

Надзвичайно незначні розриви в штатах, таких як Вісконсин (0,6%), і загальна перевага менше 45 тис. голосів в Аризоні, Джорджії підкреслюють непропорційний вплив кількох "гойдалкових" штатів на національний результат. Це означає, що невеликий зміни у поведінці виборців у цих конкретних географічних областях може повністю змінити хід результатів. Тобто національні виборчі результати формуються специфічним географічним розподілом та концентрацією цих голосів, що робить детальний територіальний аналіз цих "гойдалкових" регіонів першочерговим для розуміння динаміки виборів [4, 23].

На виборах 2020 року також має значення демографічний вплив, який можна простежити у внутрішньому поділі голосуванні серед білих виборців. Перемозі Джо Байдена значно сприяли зрушення серед білих євангелістів з вищою освітою та білих католиків від Д. Трампа, навіть попри те, що Д. Трамп зберігав і навіть збільшував свою сильну підтримку серед білих євангельських виборців робітничого класу. Президентські вибори показали, що демографічні групи населення (за расовою, релігійною приналежністю освітою тощо) не постійно є сталими у підтримці конкретної партії, можуть змінюватися в залежності від зовнішніх чинників та внутрішніх переконань. [12].

РОЗДІЛ 3. ТЕРИТОРІАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ ВИБОРЧОГО ПРОЦЕСУ У 2024 РОЦІ

3.1. Політична динаміка в різних регіонах США напередодні виборів 2024 року

Президентські вибори у Сполучених Штатах відбулися 5 листопада 2024 року. Кандидат від Республіканської партії Дональд Трамп, який був 45-м президентом Сполучених Штатів з 2017 по 2021 роки переміг кандидата від Демократичної партії Камалу Гарріс, на той момент чинну віцепрезидентку США [6].

Джо Байден від Демократичної партії спочатку балотувався на переобрання як ймовірний кандидат від партії, однак через невдалу участь на дебатах проти Дональда Трампа у червні 2024 року та посилення занепокоєння щодо його віку та здоров'я, і призвело до закликів від Демократичної партії залишити перегони. Джо Байден зняв свою кандидатуру 21 липня. Він підтримав кандидатуру К. Гарріс, яку делегати обрали кандидатом від партії 5 серпня [29].

Дональд Трамп переміг у Колегії виборників, отримавши 312 голосів виборців, тоді як Камала Гарріс отримала 226. Трамп виграв у всіх штатах, де коливалася позиція, включаючи першу перемогу республіканців у Неваді з 2004 року. Також він переміг у національному голосуванні народу з більшістю 49,8% (див. рис. 3.1.1 і див. Додаток А) [27].

Президентські вибори 2024 року продемонстрували значні зміни в політичному ландшафті США, змінивши традиційні опорні пункти обох партій. Ці зміни відображають продовження демографічних тенденцій, що спостерігалися протягом кількох останніх виборчих циклів.

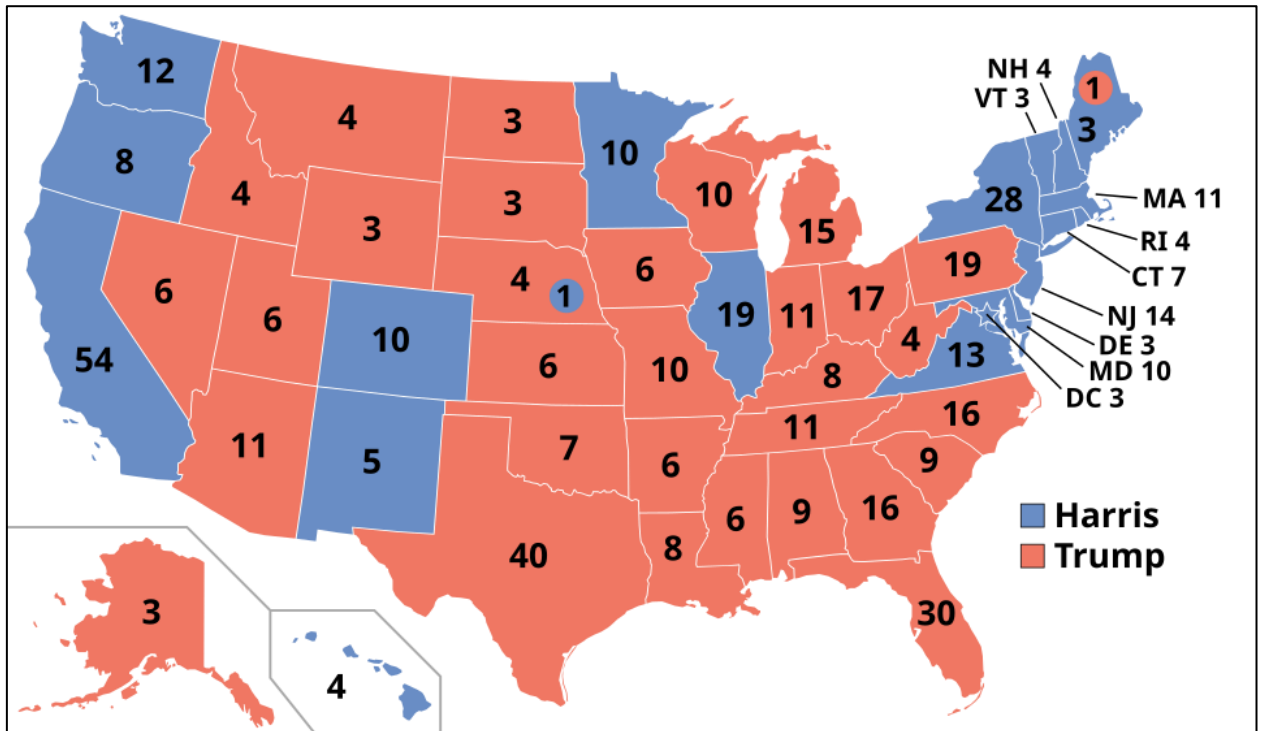


Рисунок 3.1.1 – Президентські вибори в США 2024 році: перемога Д. Байдена (синій) і Д. Трампа (червоний) за штатами (числа – голоси Колегії виборників) (за [6])

Республіканська партія зміцнила свої позиції в сільських районах, причому Дональд Трамп виграв у 93% сільських округах, що є кращими показниками у порівнянні із 2016 та 2020 роками. Це свідчить про подальшу консолідацію республіканської підтримки в цих регіонах. «Червоні» також досягли успіхів у приміських районах Джорджії та Аризони, акцентуючи увагу на проблемах злочинності та прикордонної безпеки. У Неваді та Вісконсині спостерігалось зростання привабливості Республіканської партії для виборців робітничого класу, особливо в регіонах, що найбільше постраждали від економічної стагнації. У таких штатах, як Іллінойс та Нью-Джерсі, Приміські виборці, незадоволені зростанням податків та тим, як демократи, на їхню думку, керували місцевою економікою, схилилися до Республіканської партії, що дозволило Трампу значно скоротити розрив у порівнянні з попередніми виборами. Флорида та Техас зміцнили свій статус «червоних» штатів, де

знайшов відгук акцент Трампа на культурному консерватизмі та економічних можливостях, зокрема, серед латиноамериканських виборців [28].

Водночас, Демократична партія показала гірші результати в містах у 2024 році порівняно з 2020 роком, особливо в неконкурентних штатах. Камала Гарріс отримала менший відсоток голосів, ніж Джо Байден, у всіх типах населених пунктів — від міських до сільських, при цьому найбільше зниження підтримки спостерігалось у великих міських центрах (К. Гарріс 61% проти 65% Д. Байдена). Підтримка демократів продовжувала знижуватися серед виборців кольорових груп протягом кількох останніх загальних виборів. Значна частина молодих виборців підтримала Республіканську партію [37, 40].

Демографічні зміни також вплинули на політичний вплив регіонів. Зменшення населення в традиційно демократичних штатах, таких як Каліфорнія та Нью-Йорк, призвело до зниження їхньої політичної значення, тоді як зростання населення в республіканських штатах, таких як Техас та Флорида, посилює їхнє представництво в Конгресі та Колегії виборців. Південь залишається найбільш густонаселеним і найшвидше зростаючим регіоном майже 1,8 млн. людей між 2023 та 2024 роками, що більше, ніж усі інші регіони разом узяті. Техас та Флорида мали найбільший числовий приріст населення. Північний Схід, навпаки, втратив жителів через внутрішню міграційне сальдо [7].

Регіональні тенденції відображаються і в підтримки в штатах: загалом республіканці у 2024 році здобули більшість голосів у 31 штаті, тоді як демократам — у 19 штатах та окрузі Колумбія. Найбільші республіканські переваги були у Вайомінгу, Західній Вірджинії, Північній Дакоті, Айдахо та Оклахомі, а найбільші демократичні — у Вермонті, Меріленді, Массачусетсі та на Гаваях.

Президентські вибори 2024 року в США ознаменували значні зміни в політичному ландшафті країни: Дональд Трамп здобув переконливу перемогу, набравши 312 з 538 голосів виборців, у тому числі в усіх 7 ключових штатах, що мають вирішальне значення: Арізоні, Джорджії, Мічигані, Неваді, Північній Кароліні, Пенсильванії та Вісконсині [30].

3.2. Розподіл голосів у ключових «гойдалкових» штатах

На президентських виборах 2024 року Дональд Трамп здобув 312 голосів колегії виборників, отримавши перемогу в 31 з 50 штатів. «Червоними» штатами, тобто в яких переміг Д. Трамп, стали Алабама, Аляска, Арканзас, Флорида, Айдахо, Індіана, Айові, Канзас, Кентуккі, Луїзіана, Огайо, Оклахома, Міссісіпі, Міссурі, Монтана, Невада, Північна Дакота, Південна Дакота, Південна Кароліна, Теннессі, Техас, Юта, Західна Вірджинія та Вайомінг. Тим часом Камала Гарріс виграла вибори у штатах Каліфорнія, Колорадо, Коннектикут, Делавер, Гаваї, Іллінойс, Меріленд, Массачусетс, Нью-Гемпшир, Нью-Джерсі, Нью-Мексико, Нью-Йорк, Орегон, Род-Айленд, Вермонт, Вірджинія та штат Вашингтон, а також у Вашингтоні, округ Колумбія [33].

Дональд Трамп виграв у всіх 7 «гойдалкових» штатах, і є першим кандидатом у президенти від Республіканської партії, який переміг у Неваді з часів Джорджа Буша-молодшого у 2004 році. «Гойдалкових» штатами є ті, де немає переважної переваги республіканців чи демократів. 3 штати із 7 є штатами «іржавого поясу» (Rust Belt): Вісконсин, Мічиган та Пенсильванія, а решта – штатами «сонячного поясу» (Sun Belt): Аризона, Джорджія, Невада та Північна Кароліна [6].

У 6 із 7 «гойдалкових» (усі крім Північної Кароліни) були «синіми» у 2020 році, а в 2024 році повернулись до «червоних». Різниця у відсотках між кандидатами була вкрай невеликою: у 5 із цих штатів переможний

відрив склав менше 3% (Грузія, Мічиган, Нью-Гемпшир, Пенсильванія, Вісконсин). У 7 штатах, що коливаються, загальна кількість голосів виборників становить 93 (див. табл 3.1) [17].

Таблиця 3.1

Результати в «гойдалкових штатах» на президентських виборах 2024 року
(складено за [17])

	Кількість голосів виборчої колегії	Дональд Трамп (%)	Камала Гарріс (%)	Перемога у 2024 році	Перемога у 2020 році
Північна Кароліна	16	51,0	47,8	Д. Трамп	Д. Трамп
Мічиган	15	49,7	48,3	Д. Трамп	Д. Байден
Джорджія	16	50,7	48,5	Д. Трамп	Д. Байден
Вісконсин	10	49,7	48,9	Д. Трамп	Д. Байден
Невада	6	50,6	47,5	Д. Трамп	Д. Байден
Пенсильванія	19	50,4	48,7	Д. Трамп	Д. Байден
Аризона	6	52,2	46,7	Д. Трамп	Д. Байден

В штаті Аризона Д. Трамп скористався занепокоєнням населення щодо імміграції та безпеки кордонів, що призвело до його незначної перемоги. Зміни в демографічній ситуації та політичних поглядах штату відіграли вирішальну роль у цьому результаті.

У Джорджії, де політичний ландшафт залишається дуже конкурентним, сильна підтримка республіканців у сільських районах протистояла значним здобуткам демократів у міських центрах, таких як Атланта.

Штати Мічиган і Пенсильванія знову підтримали республіканців у 2024 році, коли Д. Трамп звернувся до виборців з робітничого класу, стурбованих економічними проблемами та культурною ідентичністю.

У штатах Невада та Вісконсин зміни серед виборців з передмість і сільської місцевості сприяли перемозі республіканців. Ці штати є

прикладом тонкої виборчої динаміки, яка може вплинути на результати на національному рівні.

Явка виборців у цих ключових штатах залишалася високою, перевищивши 70%, що перевершило як загальнонаціональний показник явки, так і показники явки в цих штатах у 2020 році. При цьому явка в республіканських районах знизилася менше, ніж у демократичних [40].

Приріст підтримки Дональда Трампа в "гойдалкових" штатах становив приблизно половину його загальнонаціонального приросту (з 49% до трохи більше 50% у двопартійному голосуванні). Зокрема, його успіхи в Аризоні та Неваді майже збігалися з його загальнонаціональним покращенням. Середній зсув на користь Трампа в цих штатах становив 3,5% [40, 42].

3.3. Вплив урбанізації та міграційних процесів на голосування

Вплив урбанізації та міграційних процесів на голосування під час президентських виборів у Сполучених Штатах 2024 році є багатограним, відображаючи складну взаємодію демографічних змін та електоральної поведінки.

Фактор міської та сільської пріоритетності залишився помітним на президентських виборах 2024 року: урбанізація корелює із голосуванням. Республіканська партія продовжувала демонструвати високі результати в сільських районах, причому Дональд Трамп отримав підтримку у 93% сільських округах – найвищий показник для «червоних» за останні десятиліття. Це свідчить про подальшу консолідацію республіканської підтримки в цих регіонах [28].

Навпаки, Демократична партія показала гірші результати в містах у 2024 році порівняно з 2020 роком, особливо в неконкурентних штатах.

Камала Гарріс отримала менший відсоток голосів, ніж Джо Байден, уздовж місько-сільського континууму, причому найбільший дефіцит спостерігався у великих міських центрах (К. Гарріс 61% проти 65% Д. Байдена). Перевага Республіканської партії серед сільських виборців суттєво розширилася з незначної 6% переваги у 2000 році до 25% у 2024 році. Перевага Демократичної партії в міських округах, хоча й залишається сильною, дещо звузилася порівняно з 2016 роком (див. табл. 3.2) [21, 40].

Таблиця 3.2

Частка та розподіл голосів за типом населеного пункту на президентських виборах у США у 2024 році (складено за [40])

	Частка виборців від усіх голосів (%)	Республіканська партія (%)	Демократична партія (%)
Міські	21	33	65
Приміські	57	49	49
Сільські	22	69	30

Можна простежити подвійну тенденцію, яка все більше посилюється: продовження республіканської консолідації в сільських районах та зниження демократичної підтримки у міських поселеннях. Той факт, що «сині» втратили позиції в містах, свідчить про те, що діють фактори, що виходять за межі простого проживання в місті, можливо, економічні занепокоєння або зрушення в конкретних демографічних підгрупах у міських центрах. Це збільшення поділу означає, що перемога на виборах дедалі більше залежить від мобілізації основних баз та досягнення незначних успіхів у спірних районах.

Після 2020 року спостерігалось значне збільшення внутрішньої міграції: частка американців, які переїхали до іншого штату, зросла на 12,5% у період з 2019 по 2022 роки. Ця мобільність тісно пов'язана збільшенням віддаленої роботи, яка звільняє людей від прив'язки до

фізичних офісів, дозволяючи їм надавати пріоритет таким факторам, як доступність житла та якість життя при виборі місця проживання [35].

Ключовою тенденцією є переміщення з "синіх" округів до "червоних" округів, а в межах штатів – з щільних "синіх міст до фіолетових передмість". Це спостерігалось, наприклад, у Каліфорнії та Нью-Йорку, які втрачали жителів на користь Флориди та Техасу.

Зростання віддаленої роботи є потужним рушієм політичного географічного переформатування. Можливості віддаленої роботи непропорційно зосереджені в лівих районах, проте мешканці, що переїжджають між штатами (які на 45% частіше працюють віддалено), переміщуються з "синіх" до "червоних" штатів та з "синіх" міст до "фіолетових" передмість. Це створює динаміку, за якої особи, які могли б бути частиною демократичної бази в міських центрах, тепер переїжджають до районів, які є більш політично конкурентними або навіть республіканськими. Ця міграція, якщо переїжджі зберігають свої політичні уподобання з початкових округів, може суттєво вплинути на «гойдалкові» штати [35].

Населення США збільшилося на 2,8 млн. осіб за рахунок зовнішньої міграції між 2023 та 2024 роками, що склало 84% від загального приросту населення. Населення віком від 18 років зросло до майже 267 млн. осіб. Виборці-іммігранти, що складають приблизно 10% від загального електорату США, мають значний вплив, особливо в конкурентних «гойдалкових» штатах. Наприклад, вони становлять 14% виборців у Неваді, 7% у Джорджії та по 5% у Пенсильванії та Мічигані [9].

Значення іммігрантських виборців полягає не лише в їхньому зростанні, а й у їхній вирішальній ролі, особливо у штатах, де результати виборів є дуже вирішальними. 7,4 млн. мігрантів, які мали право натуралізуватися у 2024 році, колективно перевищують відсоткову

різницю перемоги практично у всіх ключових «гойдалкових» штатах з президентських виборів 2020 року. Навіть невеликі зрушення в відсотках голосування можуть визначати національні результати, що підвищує їхню важливість. Таким чином, політичні кампанії не можуть дозволити собі ігнорувати виборців-іммігрантів, особливо в «гойдалкових» штатах [9].

Хоча традиційно іммігрантська база схилилася до «синіх», певні її сегменти показали ознаки зміщення до «червоних» 2024 році, навіть на тлі риторики нестерпимості:

- Латиноамериканські виборці: Камала Гарріс отримала більшість (51% проти 47%), але Дональд Трамп досяг значних успіхів, особливо серед латиноамериканських чоловіків, отримавши перевагу на 10% (54% проти 44%) [9].
- Темношкірі виборці-іммігранти: хоча вони все ще переважно підтримують демократів, темношкірі чоловіки показали помітне зміщення в бік Д. Трампа. У 2024 році темношкірі чоловіки проголосували за К. Гарріс з перевагою у 56% (77% К. Гарріс – 21% Д. Трамп), що менше, ніж перевага Д. Байдена в 72% у 2020 році [11].
- Азіатсько-американські виборці: переважно народжені за кордоном та схильні голосувати за Демократичну партію, азіатсько-американські виборці показали меншу відсоткову різницю для К. Гарріс (на 15%), ніж очіувалося (див. табл. 3.3) [9].

Основними питаннями для виборців-іммігрантівна президентських виборах 2024 року були економічний добробут і інфляція, за якими слідувала проблема імміграції. [9].

Таблиця 3.3

Частка та розподіл голосів за расовим і гендерним складом виборців на президентських виборах у США в 2024 році (складено за [11])

		Частка виборців від усіх голосів (%)	Демократична партія (%)	Республіканська партія (%)
Білі	Жінки	38	47	51
	Чоловіки	34	36	63
Чорношкірі	Жінки	6	88	10
	Чоловіки	4	77	21
Латиноамериканці	Жінки	4	59	39
	Чоловіки	2	46	52
Азіатські американці та тихоокеанські острів'яни	Жінки	2	63	33
	Чоловіки	2	53	43
Інші	Жінки	2	57	39
	Чоловіки	1	45	51

Зміни, що спостерігаються серед латиноамериканських та чорношкірих чоловіків у бік підтримки кандидата від Республіканської партії, є особливо показовими, оскільки ці групи історично були сильними демократичними виборчими округами. Ці зрушення чітко пов'язані з "економічними занепокоєннями" і "інфляцією та вартістю життя". Крім того, той факт, що іноземці можуть дотримуватися "консервативних/дуже консервативних поглядів" на соціальні питання, при цьому все ще ідентифікуючи себе як демократи, виявляє складний зв'язок між ідентичністю, ідеологією та партійним вибором. Це свідчить про те, що для цих виборців економічні питання та соціальні цінності можуть переважати традиційну партійну лояльність або навіть позицію партії щодо імміграції.

Вибори 2024 року підкреслюють, що економічні повідомлення та звернення до соціальних цінностей можуть перетинати традиційні расові/етнічні виборчі блоки, особливо серед іммігрантських громад [9].

3.4. Порівняльний аналіз територіальних особливостей голосування у 2020 та 2024 роках

Президентські вибори у Сполучених Штатах виборів 2020 та 2024 років виявляє значні територіальні та демографічні зрушення, які вплинули на результати. Загалом, у 2024 році Дональд Трамп отримав близько 3 млн. голосів більше, ніж під час президентських виборів 2020 року, спостерігався зсув на користь Дональда Трампа в кожному штаті, на противагу цьому Камала Гарріс набрала на 6,3 млн. голосів менше, ніж Джо Байден у 2020 році [42].

У підсумку республіканці не лише виграли більше штатів, але й суттєво зміцнили свої позиції у багатьох «червоних» округах. Наприклад, штати, які у 2020 були в «синьому мурі», у 2024 повернулись до республіканців (Мічиган, Пенсильванія, Вісконсин тощо). Ці територіальні зміни вказують на загальну переорієнтацію частини електорату на користь Республіканської партії.

Поділ між міськими і сільськими населеними пунктами залишився сильним, але демократи показали гірші результати в містах у 2024 році порівняно з 2020 роком, особливо в неконкурентних штатах. Республіканці, навпаки, продовжували демонструвати високі результати в сільських районах. Дональд Трамп виграв 93% сільських округів у 2024 році, тобто вищим показником, ніж був у 2016 та 2020 роках (коли він виграв 92% сільських округів) [28, 40].

Зрушення відбулися в передмістях – приміські виборці в штатах Іллінойс та Нью-Джерсі схилилися до «червоних». У Джорджії та Аризоні

кампанія Дональда Трампа успішно відновила позиції в приміських районах, де демократи досягли успіхів у 2020 році, акцентуючи увагу на проблемах злочинності та прикордонної безпеки [7].

Президенські вибори 2024 року призвели до зниження підтримки демократів серед ключових демографічних груп, включаючи молодих виборців та групи меншин. Наприклад, підтримка серед чоловіків віком до 30 років знизилася з попередніх рівнів, а підтримка демократів серед небілих виборців також зменшилася.

У 2024 році чоловіки загалом продемонстрували помітний зсув у бік Д. Трампа. Підтримка К. Гарріс серед чоловіків становила 41% порівняно з 47% для Д. Байдена у 2020 році. Ці зміни спостерігалися в усіх расових та інших демографічних групах [40].

Підтримка демократів серед виборців кольорових груп продовжувала знижуватися протягом кількох останніх загальних виборів:

- Серед латиноамериканських виборців спостерігалось падіння підтримки Демократичної партії на 9% з 2020 по 2024 рік. Д. Трамп досяг значних успіхів, особливо серед латиноамериканських чоловіків, отримавши перевагу на 11% (57% проти 46%). Молоді латиноамериканські чоловіки розділили свої голоси між К. Гарріс та Д. Трампом [9, 40].
- Серед темношкірих виборців спостерігалось падіння підтримки Демократичної партії на 3% з 2020 по 2024 рік (з 87% до 84%). Темношкірі чоловіки показали помітне зміщення в бік Республіканської партії (77% К. Гарріс – 21% Трамп у 2024 році порівняно з перевагою Д. Байдена на 72% у 2020 році). Підтримка Камали Гарріс серед молодих чорношкірих чоловіків знизилася з 85% до 75% [9, 40].

- Серед азіатсько-американських виборців спостерігалось падіння підтримки Камали Гарріс на 5% з 2020 по 2024 рік (з 64% до 59%), а Дональд Трамп отримав на 4% більше у 2024 в порівнянні із 2020 роком [9, 40].

Білі виборці становили 72% виборців від всіх виборців, як і в 2020 році. Камала Гарріс втратила 1% підтримки серед білих виборців. Білі чоловіки схилилися до Дональда Трампа на 4%, а підтримка серед білих жінок була незмінною (51%) [40].

Жінки продовжували підтримувати Камалу Гарріс приблизно на тому ж рівні, що й Джо Байдена у 2020 році (54% проти 55%). Темношкірі та білі жінки залишалися послідовними у своїх голосах з 2020 року. Латиноамериканські жінки показали найбільш різке зниження підтримки демократів: Джо Байден виграв серед них з перевагою в 34% у 2020 році, тоді як Камала Гарріс виграла з перевагою в 20% [40].

Загальнонаціональна явка у 2024 році становила 64%, майже зрівнявшись з історичною явкою 2020 року. Однак це зниження явки було зосереджено в неконкурентних штатах. Штат Каліфорнія, наприклад, зазнала приблизно 10% падіння явки між 2020 та 2024 роками, при цьому найбільше падіння спостерігалось в найбільш демократичних округах, таких як Лос-Анджелес [40, 42].

Економічні занепокоєння, такі як інфляція та вартість життя, були ключовими рушіями цих зрушень, особливо серед чоловіків кольорових груп. Дональд Трамп мав перевагу в довірі щодо економічних питань [9].

Таким чином, територіальні та демографічні зрушення свідчать про те, що покладатися виключно на традиційні опорні пункти демократів та демографічні переваги може більше не гарантувати успіху на виборах. Обидві партії повинні адаптуватися до політичного ландшафту, що змінюється, щоб забезпечити майбутні перемоги.

РОЗДІЛ 4. ПРОГНОЗИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ВИБОРЧИХ ТЕНДЕНЦІЙ

4.1. Чи зміниться політична карта США після виборів 2024 року?

Політична карта США традиційно мала чіткий поділ на «червоні» й «сині» штати – більшість штатів багато десятиліть голосують стабільно за одну партію. Проте демографічні зміни та поведінка електорату все більше витісняють цю давню стабільність.

Президентські вибори у США 2024 року спричинили значні зміни у національному політичному ландшафті. Дональд Трамп здобув перемогу як в Колегії виборників (312 голосів), так і у загальнонаціональному народному голосуванні з перевагою в 1,5%. Цей результат помітно відрізняється від виборів 2020 року, коли Джо Байден переміг з 306 голосами Колегії виборників та 4,5% перевагою у народному голосуванні. Крім того, загальна кількість голосів, відданих за Д. Трампа у 2024 році (приблизно 77,3 млн.), перевищила його результат 2020 року приблизно на 3 млн. голосів, тоді як К. Гарріс отримала приблизно на 6,3 млн. голосів менше, ніж Д. Байден у 2020 році. Такий розвиток подій може свідчити про те, що спостерігається зміна у загальній кількості голосів, що не є виключно результатом прямого зростання підтримки Д. Трампа, а також може бути пов'язана з незадоволенням чинним президентом, що вплинуло на партію при владі, або помітною відсутністю ентузіазму серед демократичного електорату щодо кампанії К. Гарріс [23, 24, 42].

Перемога Дональда Трампа у народному голосуванні 2024 року відрізняється з його результатами у 2016 та 2020 роках, коли він перемагав у Колегії виборників, але програвав у народному голосуванні. Перемога у народному голосуванні є важливим розвитком подій, оскільки вона надає Д. Трампу сильнішу претензію на національний мандат. Для

Республіканської партії це підтверджує їхню стратегію та привабливість, потенційно зміцнюючи їхню базу та залучаючи нових виборців. Для Демократичної партії це сигналізує про глибший виклик, що виходить за межі лише стратегії Колегії виборників, вимагаючи переоцінки їхньої національної привабливості.

Визначальною рисою виборів 2024 року став перехід 6 штатів, які у 2020 році від «синіх» до «червоних»: Аризона, Джорджія, Мічиган, Невада, Пенсильванія та Вісконсин. У 7 «гойдалкових» штатах (Північна Каліфорнія, Аризона, Джорджія, Мічиган, Невада, Пенсильванія та Вісконсин) відрив у народному голосуванні був помітно нижче середнього (від 0,87% у Вісконсині до 5,53% в Аризоні), свідчить що ці штати залишаються основними визначальними факторами президентських виборів, де місцева політична організація, візити кандидатів та актуальність конкретних питань все ще можуть суттєво впливати на результати, навіть всупереч ширшим національним тенденціям [39, 42].

Традиційний поділ між міськими і сільськими поселеннями залишався помітною рисою виборів 2024 року. Демократична партія демонструвала найсильніші результати у великих міських центрах, тоді як Республіканська партія ала більшу підтримку у сільських районах. Однак помітною тенденцією у 2024 році став менший відсоток голосів (61% проти 65% у 2020 році) за Камалу Гарріс у містах (особливо у великих міських центрах). Сільські виборці, виявилися вирішальними у «гойдалкових» штатах у 2020 році. «Червоні» мали 93% підтримки в сільських районах у 2024 році. Приміські виборці, що становили найбільший відсоток електорату – 56% у 2024 році, історично були розділені майже порівну [40].

Зниження підтримки демократів у міських районах було значним, впавши на 5% на національному рівні та у штатах, що коливаються (з 72% у 2020 році до 67% у 2024 році). Цей зсув корелював з більшим падінням

підтримки серед виборців за расою та молодших виборців у цих міських центрах.

Хоча приміські виборці (є найбільшою групою електорату) історично більше підтримувало республіканців, політичні уподобання з часом змінювалися. На виборах 2024 року Республіканська партія досягла помітних успіхів у приміських районах таких штатів, як Іллінойс та Нью-Джерсі. Цей зсув частково пояснюється розчаруванням виборців зростанням податків та сприйнятим неефективним управлінням місцевою економікою з боку демократів. Здатність Республіканської партії проникати в ці райони, навіть якщо загальна кількість голосів у передмістях залишається розділеною, вказує на успішну стратегію, зосереджену на актуальних економічних питаннях та, можливо, на відповідь на "міські виклики", такі як злочинність та безпритульність. Майбутнє політичної карти значною мірою залежатиме від того, яка партія зможе ефективніше звернутися до пріоритетів приміських виборців [35].

Особливою тенденцією з 2020 року стало переміщення людей у зв'язку зі зростанням дистанційної роботи традиційно "синіх"(наприклад, Каліфорнія, Нью-Йорк, Іллінойс) штатів до "червоних"(наприклад, Флорида, Техас, Аризона, Північна Кароліна). Ця гнучкість звільняє працівників від прив'язки до фізичних офісів, дозволяючи їм надавати пріоритет таким факторам, як доступність житла, якість життя та близькість до родини. Цей демографічний перерозподіл, який має глибокі та довгострокові електоральні наслідки: Демократична партія зіткнеться з дедалі складнішим шляхом до президентської перемоги в майбутніх циклах, якщо вона не зможе досягти значних і стійких успіхів у цих швидко зростаючих південних і західних штатах [8, 14, 35].

Південь продовжує залишатися найбільш густонаселеним і найшвидше зростаючим регіоном у США на 1,4% між 2023 і 2024 роками, у Техас і Флорида найбільший числовий приріст населення; Захід також

зазнав значного зростання на 0,9%. Протилежна тенденція спостерігається у штатах Нью-Йорк, Каліфорнія та Іллінойс через чисту внутрішню міграцію. Ці демографічні зсуви від Північного Сходу та Середнього Заходу до Півдня та внутрішнього Заходу є продовженням багаторічної тенденції, зумовленої насамперед такими факторами, як сприятливіший клімат, доступніше житло, нижчі податки та велика кількість робочих місць [8].

Імміграція була основним рушієм зростання населення США, забезпечивши 84% від загального приросту населення країни з 2023 по 2024 роки. Іммігрантське населення в різні вікові проміжки зазнає змін: на сьогодні це в більшості населення латиноамериканського і азійського походження. Натуралізовані громадяни зараз становлять близько 10% від загального електорату США і мають значний вплив у конкурентних штатах. Більша частина натуралізованих іммігрантів, які, як правило, підтримують Демократичну партію, проте присутність іммігрантів, які не є громадянами, за певних умов (особливо це може стосуватися економічних питань (наприклад, інфляція), консервативні соціальні цінності та сприйняття імміграційної політики) може призвести до збільшення голосів республіканців серед корінних виборців. Обидві основні партії повинні вийти за рамки широких демографічних звернень і адаптувати свої програми для вирішення конкретних економічних та культурних проблем різних підгруп іммігрантів [9, 14].

Послідовною тенденцією протягом останніх виборчих кампаній було зменшення підтримки демократів серед небілих виборців. З 2020 по 2024 рік найбільше зниження підтримки демократів спостерігалось серед латиноамериканських виборців, за ними йшли азійські та тихоокеанські групи та афроамериканські виборці. Дональд Трамп покращив свої позиції серед усіх основних расових груп порівняно з 2020 роком. Серед білих виборців підтримка Д. Трампа зросла з +13 у 2020 році до +16 у 2024 році

(40% Гарріс – 56% Трамп). Для латиноамериканських виборців перевага К. Гарріс значно скоротилася з +38 для Д. Байдена у 2020 році до +11 у 2024 році (53% Гарріс – 42% Трамп). Серед азійських та тихоокеанських виборців перевага К. Гарріс зменшилася з +31 у 2020 році до +20 у 2024 році (58% Гарріс – 38% Трамп). Хоча афроамериканці продовжували активно підтримувати К. Гарріс, їхня перевага зменшилася (81% К. Гарріс – 14% Д. Трамп) [40].

Гендерний розрив у партійній приналежності залишався значним і навіть збільшився у 2024 році. Хоча жінки здебільшого зберігали свою підтримку Камалі Гарріс на рівні, чоловіки продемонстрували помітний зсув у бік Д. Трампа, причому підтримка К. Гарріс серед чоловіків впала з 48% до 42%. [28, 40].

Значна частина молодих виборців перейшла на бік республіканців: підтримка демократів серед виборців віком до 30 років впала з 61% у 2020 році до 55% у 2024 році. Це стало найбільшим зниженням підтримки серед усіх вікових груп. Молодші латиноамериканські виборці (віком 18-44 роки) продемонстрували різке зниження підтримки кандидата від Демократичної партії; К. Гарріс виграла їхні голоси з перевагою лише в 5%, що є різким контрастом до 50% переваги Д. Байдена серед цієї демографічної групи у 2020 році [40].

Демократична партія історично значною мірою покладалася на сильну підтримку небілих виборців, молодих виборців та міське населення. Однак дані президенських виборів 2024 року свідчать про значне зменшення підтримки в цих ключових групах. Цей зсув чітко пов'язаний з актуальністю економічних труднощів, імміграційної політики та культурних питань. Тенденція вказує на фундаментальний виклик для довгострокової електоральної коаліції Демократичної партії. Звернення до свого електорату, засноване виключно на політиці ідентичності, може бути недостатнім для забезпечення цих голосів, оскільки економічні проблеми

та культурні цінності все більше перетинають традиційні демографічні межі. На сьогодні зростає частка "поверхневих виборців", які менше прив'язані до традиційних партійних уподобань і більше залежать від короткострокових викликів. Для привернення уваги частини електорату потрібно зробити переоцінку закликів і повідомлень, політичних платформ та стратегій охоплення, щоб ефективно вирішувати різноманітні та мінливі потреби [40].

4.2. Вплив виборчих результатів на регіональну політику США

Президентські вибори 2024 року не лише змінили кольори штатів на карті – вони відобразилися і на розстановці політичних сил у кожному регіоні, що формує регіональну політику.

На федеральному рівні республіканці отримали більшість у Сенаті США, здобувши 53 місця та перемігши у 4 штатах (Монтана, Огайо, Пенсильванія, Західна Вірджинія), тоді як демократи успішно зберегли місця в Мічигані, Неваді, Вісконсині та Аризоні. Республіканці також зберегли контроль над Палатою представників, досягнувши порогу в 218 місць, необхідного для контролю, тим самим зміцнивши республіканський контроль у Палаті представників, Сенаті і посада президента. На виборах губернаторів жодне з одинадцяти місць, за які велася боротьба, не змінило партійної приналежності, причому всі три чинні губернатори зберегли свої посади. Цей результат зберіг існуючий баланс сил: республіканці контролюють 27 місць, а демократи – 23. На рівні законодавчих органів штатів Республіканська партія досягла незначних успіхів, зокрема перемігши у Палаті представників Мічигану та досягнувши нічиєї у Палаті представників Міннесоти [31].

Встановлення республіканського контролю на федеральному рівні надає партії значну законодавчу та політичну владу. Зміни у контролі над

законодавчими органами штатів та втрата демократичного контролю свідчать про ширше республіканське відродження на субнаціональних рівнях. Це відображає всепроникний вплив національних політичних течій на результати на рівні штатів (див. рис. 4.2.1).

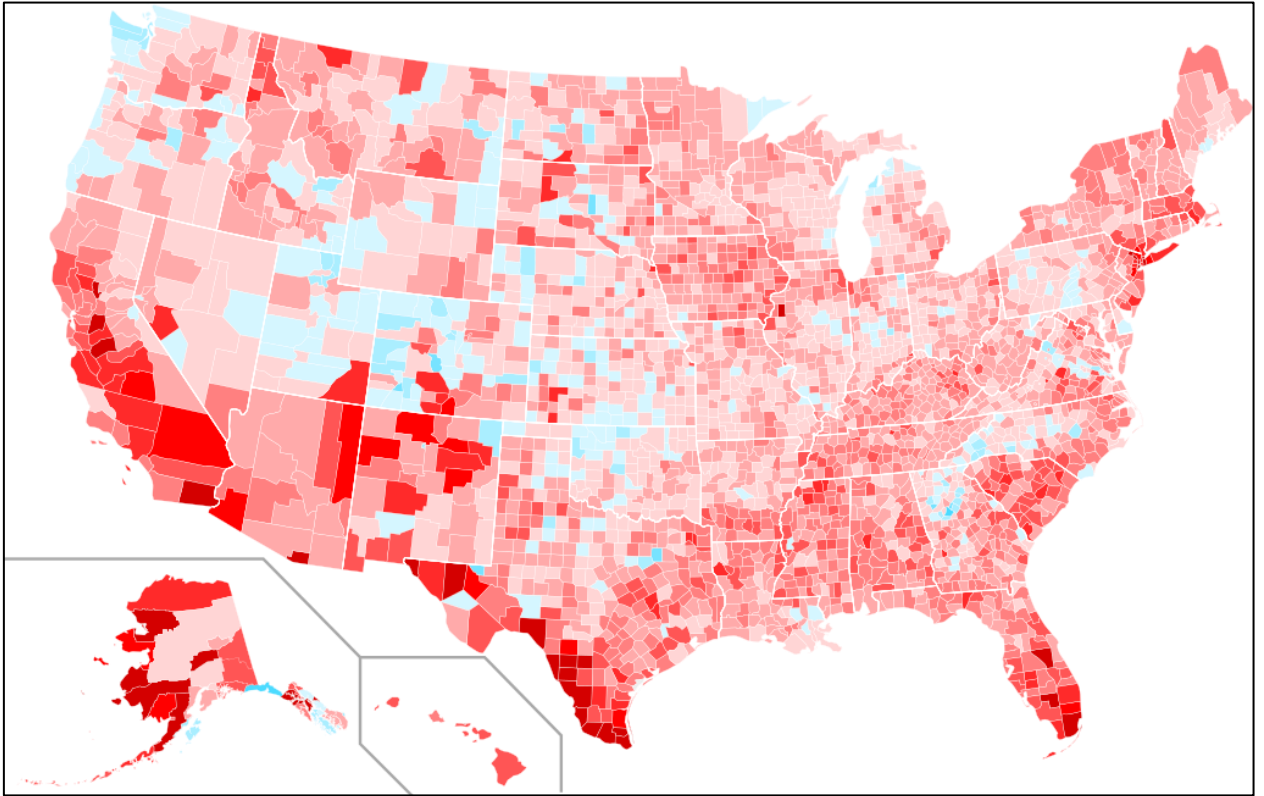


Рисунок 4.2.1 -- Зміщення меж округів від президентських виборів 2020 року до президентських виборів 2024 року (червоний колір – Республіканська партія, блакитний колір – Демократична партія) [6].

Таким чином, «червоні» штати отримують ще більше можливостей впроваджувати власні закони, можна очікувати посилення консервативної політики у питаннях оподаткування, освіти, екології та громадянських свобод у тих регіонах, де Республіканська партія встановила повний контроль.

- Північний Схід (Northeast) та Західне узбережжя (West Coast) – регіон, де традиційно демократичні регіони США залишилися переважно «синіми», але навіть тут відбулися певні зрушення.

Наприклад, у штаті Нью-Йорк спостерігалось незвичне зростання підтримки республіканців (або падіння голосів демократів). У демократів спостерігався суттєвий спад явки в їхніх опорних округах (наприклад, у Лос-Анджелесі), вказуючи, що навіть у неконкурентних «синіх» штатах (наприклад Каліфорнія, Нью-Йорк) скоротився розрив між підтримкою партій, зокрема через соціальні незадоволення (зростання злочинності, безпритульності тощо). Водночас на західному узбережжі зберігається сильне прогресивне ядро (наприклад Силіконова долина, штати Орегон і Вашингтон) і агломерації (Сіетл, Лос-Анджелес, Сан-Франциско), які продовжать впливати на національні питання, зокрема екологічну політику та технологічні інновації [42].

- Регіони Середній Захід (Midwest) та Північний Схід (Rust Belt) визначили переможця президентських виборів 2024 року. Пенсільванія, Вісконсин і Мічиган – три колишні «сині» штати перейшли до «червоних». Як наслідок, це може призвести до політики, спрямованої на відродження виробництва та захист індустрії (напрямки, традиційні для Республіканської партії у цих регіонах). З іншого боку, штати Іллінойс і Міннесота залишилися синіми, але також відчули тиск (наприклад, Міннесота виявилася більш конкурентною, ніж передбачалося). Таким чином, Північний Схід лишається загалом демократичним, але ключові центральні штати віддають перевагу республіканським ініціативам, особливо у сфері підтримки виробництва та робітничого класу.

- Регіон Південь (Dixieland) залишається ключовим політичним полем. Штат Джорджія – що у 2020 році відіграла вирішальну роль у перемозі демократів – у 2024 році у перевазі в голосуванні знову віддала голоси за Дональда Трампа (але з дуже малим відривом). Північна Кароліна зберегла схожий статус конкурентного штату. З іншого боку, традиційно «червоні» штати Техас (40 виборчих голосів) і Флорида (30 виборчих голосів) зміцнили свою підтримку

республіканців. Збільшення чисельності населення в цих сонячних штатах, зокрема за рахунок латиноамериканських громад робить їх дедалі впливовішими у виборах – саме тому штати Техас і Аризона можуть набрати додаткові виборчі голоси після перепису населення. На рівні політики це означає, що Південь і південний Захід продовжать відстоювати власні пріоритети: імміграцію, енергетику та економічне зростання (як, наприклад, сланцевий газ у Техасі) зберігатимуть у фокусі місцевих урядів.

- Штати регіону Середній Захід та Аппалачі (Огайо, Пенсильванія, Вісконсин, Мічиган, Кентуккі тощо) традиційно були змішаними. У 2024 році вони майже однотайно віддали голоси Республіканській партії, що означає посилення правих в регіональній політиці (підтримка профспілок у певних формах, аграрні програми, військова і поліцейська підтримка). Однак навіть тут не всі округи є суцільно «червоними», наприклад, Огайо залишився ближчим до центру, а Айова нарощує вплив сільського консерватизму [42].

Таким чином, виборчі результати 2024 року підсилюють регіональні політичні відмінності. «Червоні» регіони тепер консолідують владу, що дозволяє їм посилювати свої законодавчі ініціативи (республіканці зазвичай фокусуються на дерегуляції, зниженні податків і традиційних цінностях). «Сині» штати, хоч і стали «вразливішими», збережуть високий рівень фінансування соціальних програм і екологічної політики, оскільки державні уряди надають підтримку своїм електоратам. У цілому регіональна політика США після 2024 року набуде ще чіткіших відмінностей: від Північного Сходу і Західного узбережжя до Південних і Середньозахідних штатів кожен регіон керуватиметься своєю програмою на основі нового політичного балансу.

Вибори 2024 року закріпили тенденцію до зростаючого розколу США за територіальним принципом. Карта розподілу влади змінилася –

низка колись стабільно синіх штатів стала червоними. Це, у свою чергу, означає, що регіональні уряди отримали нові політичні мандати: республіканська більшість у багатьох штатах дасть змогу проводити лінію на більш консервативні реформи, тоді як демократи втрачені позиції компенсуватимуть посиленою роботою у своїх опорних зонах. Зрештою, ці зміни формують нові перспективи територіального поділу політичної влади в США, що матиме значний вплив на пріоритети регіональної політики в найближчі роки [44].

ВИСНОВКИ

Електоральна географія є однією з найдинамічніших складових політичної географії і все більше претендує на самостійність, оскільки сфера її дослідження – це поєднання географічних, політологічних, соціологічних та інших наук пов'язаний з виявленням територіальних закономірностей поведінки населення у зв'язку з виборами до представницьких органів державної влади і місцевого самоврядування.

Географія виборів залежить від багатьох аспектів: демографічно-етнічного населення і соціального складу населення, урбанізації та розселення населення, рівня розвитку секторів економіки, історичні традиції та регіональної політичної культури.

Серед основних завдань електоральної географії є аналіз територіальних відмінностей участі населення у виборах, дослідження просторової мінливості політичних уподобань виборців, виявлення та пояснення основних чинників, які формують територіальні відмінності в результатах голосування, аналіз часової варіації електоральної поведінки, визначення міри стійкості територіального розподілу електоральних уподобань, дослідження прямих та зворотних зв'язків між розміщенням політичних сил, аналіз географічних аспектів застосування різних виборчих систем та прогнозування електоральної поведінки виборців.

Традиційно представники електоральної географії особливо велику увагу приділяють факторам (чинникам), які впливають на поведінку виборців та визначають територіальну локалізацію політичних сил.

Роль штатів у виборчій системі США надзвичайно велика: саме вони визначають, як і де голосуватимуть громадяни, які проведуть реформи (наприклад, введуть автоматичну реєстрацію), які впровадять технології (електронні урни, машини оптичного сканування, тощо), а також встановлюють норми повернення поштових бюлетенів, перевірки точності підрахунку.

Федеративний устрій США і особливості Колегії виборників створюють систему виборів, в якій не стільки загальний підсумок голосів, скільки їхній географічний розподіл визначає переможця. Кожен штат одержує принаймні 3 голоси у колегії, тому менш населені штати мають непропорційно великий вплив. Близько 20 штатів мають більше голосів виборників, ніж випливає з їхньої частки населення, проте один голос виборця в штаті з невеликою кількістю населення «коштує» набагато більше, ніж в густо населених штатах.

Цей механізм стимулює кандидата будувати коаліцію не просто з більшості громадян, а з представників певної конфігурації штатів, тобто кампанія акцентується на так званих «гойдалкових» штатах і малих штатах, а не на збільшенні загального відсотка голосів по всій країні. Територіальна структура федерації змушує кандидатів враховувати розкид інтересів між різними регіонами: вони адаптують меседж і ресурси до специфіки кожного штату. У свою чергу, це посилює регіональну поляризацію: безперечні “сині” чи “червоні” штати менш цікавлять кампанії, бо їх результат прогнозований. Натомість «гойдалкові» штати, де узгодження регіонального та національного виборців неоднозначне, отримують більшу увагу.

Президентські вибори 2020 року у Сполучених Штатах мали яскраво виражену територіальний поділ. Джо Байден здобув перемогу, отримавши 306 голів виборників проти 232 у Дональда Трампа, однак структура цієї перемоги вказує на глибокий розрив між урбанізованими й сільськими територіями.

Міські центри в абсолютній більшості підтримали Байдена. Особливо сильна підтримка була зафіксована в таких агломераціях, як Нью-Йорк, Лос-Анджелес, Чикаго, Філадельфія та Атланта. Демократичний кандидат здобув перемогу у 551 окрузі (county), де проживало близько 71% населення США.

Сільські території та невеликі міста здебільшого підтримали Дональда Трампа — він виграв у 2 588 округах (близько 84% всіх округів). Це створило феномен, коли Байден виграв меншу кількість територій, але з набагато більшою щільністю населення. Таким чином, просторовий поділ між “синьою” (демократи) і “червоною” (республіканці) Америкою був посилений.

«Гойдалкові» штати такі як Пенсильванія, Мічиган, Вісконсин, Аризона та Джорджія, стали вирішальними для перемоги Байдена. Вони перейшли з підтримки Трампа в 2016 році до підтримки Байдена, що й забезпечило йому переможну кількість голосів виборників.

Президентські вибори 2024 року продемонстрували як сталість деяких територіальних тенденцій, так і нові зрушення у виборчій географії. Дональд Трамп переміг Камалу Гарріс, здобувши підтримку в більшості вирішальних штатів та повернувши низку коливальних регіонів.

У 2024 році Трамп виграв в усіх 7 ключових “гойдалкових” штатах: Пенсильванія, Мічиган, Вісконсин, Джорджія, Аризона, Невада і Північна Кароліна. Водночас демократи втратили частину традиційно лояльного електорату у штатах з високим рівнем внутрішньої міграції та деіндустріалізації, особливо на Середньому Заході.

Міські території залишилися оплотами демократів, однак перевага в густонаселених регіонах вже не змогла компенсувати втрати в передмістях і на сільських територіях. Навіть в штатах, де демократи перемагали в мегаполісах, загальні результати відображали переважання консервативного виборця на рівні округів.

Ще одним важливим чинником стала зміна демографічної структури виборців унаслідок пандемії, зростання популярності дистанційної роботи та переїзду мешканців ліберальних штатів до штатів із нижчим рівнем оподаткування. Це призвело до електорного зсуву у таких штатах, як Техас і Флорида, де республіканці змогли закріпити свої позиції.

Вибори 2024 року стали переломним моментом у територіальній електоральній динаміці США, ознаменувавши значну перестановку на політичній карті. Дональд Трамп не лише здобув перемогу в Колегії виборників, але й вперше з 2004 року виграв народне голосування, що надало йому більш сильний мандат. Ця перемога була зумовлена переходом 6 ключових штатів, що коливаються (Аризона, Джорджія, Мічиган, Невада, Пенсильванія та Вісконсин), від Демократичної до Республіканської партії, а також широкими успіхами на рівні округів, особливо у традиційно "синіх" міських та приміських районах.

Основними фактори, що сприяли цим змінам, є: 1) зміна місько-примісько-сільського розриву; 2) міжштатна міграція та перерозподіл населення; 3) зміни підтримки партій в демографічних групах (особливо стосується латиноамериканських виборців, виборців молодшого віку та чоловіків).

Ці територіальні зміни мають глибокі наслідки для регіональної політики США. Перемога Трампа у штатах, що коливаються, та його успіхи у традиційно демократичних регіонах свідчать про ефективну націоналізацію місцевих проблем, де національні наративи впливають на виборчу поведінку на всіх рівнях. Консолідація Республіканської партії у штатах Сонячного поясу, підкріплена зростанням населення та зміною уподобань латиноамериканських виборців, створює нові виклики для демократів. Наслідки цих змін поширюються на вибори до Сенату, Палати представників та законодавчих органів штатів, що призводить до зміцнення республіканського контролю та зменшення кількості "розділених" урядів.

З результатів президентських виборів 2024 року можна виділити територіально-виборчі тенденції розвитку: 1) постійна конкурентоспроможність штатів, що коливаються, адже вони надалі залишатимуться місцями перегонів за отриманням політичної підтримки, інтенсивна кампанія та місцеві динаміки продовжуватимуть визначати їхні

результати; 2) зростаюче значення передмість, які будуть ключовим фактором у майбутніх виборах, тобто артії, які зможуть ефективно вирішувати економічні та соціальні проблеми, що турбують приміських виборців, матимуть значну перевагу; 3) демографічні зміни як довгостроковий рушій: міграція з «синіх» штатів у «червоні», а також еволюція моделей голосування серед іммігрантських та расових/етнічних груп, продовжуватимуть переформатовувати електоральну карту; 4) вплив національних політичних питань та президентських перегонів на вибори на рівні штатів та округів, ймовірно, посилиться, що зробить місцеві кампанії все більш залежними від національних партійних тенденцій; 5) зменшення кількості "розділених" урядів та зростання партійних контролю можуть призвести до більшої партійної поляризації та потенційно до більш складних законодавчих процесів.

Вивчення ефективності різних стратегій кампанії у привабленні "нестабільних виборців" та вирішенні економічних та культурних проблем, що перетинають традиційні демографічні межі, буде мати вирішальне значення для розуміння майбутнього американської політики.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Дністрянський М.С. Політична географія та геополітика України : навч. посіб. Тернопіль : Богдан, 2010. 344 с.
2. Яценко Б. П., Стафійчук В.І., Брайчевський Ю.С. Політична географія і геополітика : навч. посіб. Київ : Либідь, 2007. 255 с.
3. 2020 National Popular Vote Tracker. URL: <https://www.cookpolitical.com/vote-tracker/2020/electoral-college> (дата звернення: 10.06.2025).
4. 2020 United States elections. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/2020_United_States_elections (дата звернення: 11.06.2025).
5. 2020 United States presidential election. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/2020_United_States_presidential_election# (дата звернення: 10.06.2025).
6. 2024 United States presidential election. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/2024_United_States_presidential_election# (дата звернення: 11.06.2025).
7. 2024's Election Redrew America's Political Map and Changed Voting Patterns. URL: <https://www.campaignnow.com/blog/2024s-election-redrew-americas-political-map-and-changed-voting-patterns> (дата звернення: 11.06.2025).
8. 2030 Apportionment Forecast – 2024. URL: <https://thearp.org/blog/apportionment/2030-apportionment-forecast-2024/> (дата звернення: 11.06.2025).
9. America's immigrant voters and the 2024 presidential election. URL: <https://www.brookings.edu/articles/americas-immigrant-voters-and-the-2024-presidential-election/> (дата звернення: 11.06.2025).

10. Article II U.S. Constitution. URL: <https://www.law.cornell.edu/constitution/articleii> (дата звернення: 11.06.2025).
11. Behind Biden's 2020 Victory. URL: <https://www.pewresearch.org/politics/2021/06/30/behind-bidens-2020-victory/#:~:text=The%20political%20split%20between%20America%E2%80%99s,in%202016> (дата звернення: 10.06.2025).
12. Biden, Trump, and the 4 categories of white votes. URL: <https://www.brookings.edu/articles/biden-trump-and-the-4-categories-of-white-votes/> (дата звернення: 11.06.2025).
13. Biden-won counties are home to 67 million more Americans than Trump-won counties. URL: <https://www.brookings.edu/articles/a-demographic-contrast-biden-won-551-counties-home-to-67-million-more-americans-than-trumps-2588-counties/#:~:text=Another%20way%20of%20looking%20at,Bill%20Clinton%20bested%20Bob%20Dole> (дата звернення: 10.06.2025).
14. Democrats' future crisis: The biggest states that back them are shrinking. URL: <https://www.pbs.org/newshour/politics/democrats-future-crisis-the-biggest-states-that-back-them-are-shrinking> (дата звернення: 11.06.2025).
15. Electoral College Timeline of Events. URL: <https://www.archives.gov/electoral-college/key-dates#:~:text=During%20the%20general%20election%20your,States%20use%20these%20general%20election> (дата звернення: 10.06.2025).
16. Federal Elections 2020. URL: <https://www.fec.gov/introduction-campaign-finance/election-results-and-voting-information/federal-elections-2020/> (дата звернення: 10.06.2025).
17. Focus on the swing states. URL: https://www.politico.com/2024-election/results/swing-states/?utm_source=chatgpt.com (дата звернення: 11.06.2025).

18. How do voting laws differ by state? URL: <https://usafacts.org/articles/how-do-voting-laws-differ-by-state/> (дата звернення: 10.06.2025).
19. It's not just 2020: U.S. presidential elections have long featured close state races. URL: <https://www.pewresearch.org/short-reads/2020/12/04/its-not-just-2020-u-s-presidential-elections-have-long-featured-close-state-races/#:~:text=Joe%20Biden%E2%80%99s%20victory%20in%20the,5%20million%20total%20votes%20cast> (дата звернення: 10.06.2025).
20. Overview of the presidential election process. URL: <https://www.usa.gov/presidential-election-process#:~:text=Presidential%20Election%20Cycle%20Table%20Time,and%20caucus%20debates%20take%20place> (дата звернення: 10.06.2025).
21. Partisanship in rural, suburban and urban communities. URL: <https://www.pewresearch.org/politics/2024/04/09/partisanship-in-rural-suburban-and-urban-communities/> (дата звернення: 11.06.2025).
22. Politics of the United States. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/Politics_of_the_United_States# (дата звернення: 10.06.2025).
23. Presidential election, 2020. URL: https://ballotpedia.org/Presidential_election,_2020 (дата звернення: 11.06.2025).
24. Presidential election, 2024. URL: https://ballotpedia.org/Presidential_election,_2024 (дата звернення: 11.06.2025).
25. Red states and blue states. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/Red_states_and_blue_states (дата звернення: 10.06.2025).
26. Representation in the Electoral College: How do states compare? URL: <https://usafacts.org/visualizations/electoral-college-states-representation/> (дата звернення: 10.06.2025).

27. The American Presidency Project 2024. URL: <https://www.presidency.ucsb.edu/statistics/elections/2024> (дата звернення: 11.06.2025).
28. The economic and political dynamics of rural America. URL: <https://eig.org/rural-america/> (дата звернення: 11.06.2025).
29. 26. Timeline: From the Biden-Trump debate to Biden's withdrawal: 25 days that shook American politics. URL: <https://www.nbcnews.com/politics/2024-election/timeline-biden-withdrawal-trump-debate-25-days-us-politics-rcna162965> (дата звернення: 11.06.2025).
30. Trump officially sweeps all 7 swing states. URL: <https://www.axios.com/2024/11/10/trump-sweeps-seven-swing-states> (дата звернення: 11.06.2025).
31. U.S. Elections Analysis 2024: Key Outcomes & Insights for Counties. URL: <https://www.naco.org/resource/us-elections-analysis-2024-key-outcomes-insights-counties> (дата звернення: 11.06.2025).
32. United States. URL: <https://www.cia.gov/the-world-factbook/countries/united-states/> (дата звернення: 10.06.2025).
33. United States Electoral College. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/United_States_Electoral_College# (дата звернення: 10.06.2025).
34. United States presidential election. URL: https://en.wikipedia.org/wiki/United_States_presidential_election# (дата звернення: 10.06.2025).
35. US electoral impact of remote work and inter-state migration. URL: <https://cepr.org/voxeu/columns/us-electoral-impact-remote-work-and-inter-state-migration> (дата звернення: 11.06.2025).
36. Voter turnout 2020: Early voting tops 100 million ballots cast. URL: <https://www.usatoday.com/story/news/politics/elections/2020/11/03/voter-turnout-2020-early-voting-tops-100-million/6133004002/> (дата звернення: 10.06.2025).

37. Voting Along the Rural-Urban Continuum: A Post-Election Debrief. URL: <https://carsey.unh.edu/sites/default/files/media/2024-11/p24.policyhr.v4.111324.pdf> (дата звернення: 11.06.2025).
38. Voting Rights. URL: <https://www.archives.gov/news/topics/voting-rights> (дата звернення: 10.06.2025).
39. What are the current swing states, and how have they changed over time? URL: <https://usafacts.org/articles/what-are-the-current-swing-states-and-how-have-they-changed-over-time/> (дата звернення: 10.06.2025).
40. What happened in 2024. URL: <https://catalist.us/whathappened2024/> (дата звернення: 11.06.2025).
41. What happened in 2020. URL: <https://catalist.us/wh-national/> (дата звернення: 10.06.2025).
42. What the nation told us in 2024, state by state. URL: <https://www.brookings.edu/articles/what-the-nation-told-us-in-2024-state-by-state/> (дата звернення: 11.06.2025).
43. Where did Trump and Harris win? Election 2024 results mapped state by state. URL: <https://www.independent.co.uk/news/world/americas/us-politics>
44. Where have all the Democrats gone? URL: <https://abcnews.go.com/538/democrats-/story?id=116735620#:~:text=More%20than%20anything%20else%2C%20P resident,same%20amount%2C%20pretty%20much%20everywhere> (дата звернення: 11.06.2025).

ДОДАТКИ

Додаток А

Президентські вибори у Сполучених Штатах в 2024 році

Штат	Загальна кількість голосів	Дональд Трамп (Республіканська партія)			Камала Гарріс (Демократична партія)		
		Кількість голосів	%	Голоси виборників	Кількість голосів	%	Голоси виборників
Алабама	2 265 090	1 462 616	64,57	9	772 412	34,10	–
Аляска	338 177	184 458	54,54	3	140 026	41,41	–
Аризона	3 390 161	1 770 242	52,22	11	1 582 860	46,69	–
Арканзас	1 182 676	759 241	64,20	6	396 905	33,56	–
Каліфорнія	15 865 475	6 081 697	38,33	–	9 276 179	58,47	54
Колорадо	3 192 745	1 377 441	43,14	–	1 728 159	54,13	10
Коннектикут	1 759 010	736 918	41,89	–	992 053	56,40	7
Делавер	512 912	214 351	41,79	–	289 758	56,49	3
Округ Колумбія	325 869	21 076	6,47	–	294 185	90,28	3
Флорида	10 893 752	6,110,125	56,09	30	4 683 038	42,99	–
Джорджія	5 250 905	2 663 117	50,72	16	2 548 017	48,53	–
Гаваї	516 701	193 661	37,48	–	313 044	60,59	4
Айдахо	905 057	605 246	66,87	4	274 972	30,38	–
Іллінойс	5 633 310	2 449 079	43,47	–	3 062 863	54,37	19
Індіана	2 936 677	1 720 347	58,58	11	1 163 603	39,62	–

Продовження таблиці

Айова	1 663 506	927 019	55,73	6	707 278	42,52	–
Канзас	1 327 591	758 802	57,16	6	544 853	41,04	–
Кентукі	2 074 530	1 337 494	64,47	8	704 043	33,94	–
Луїзіана	2 006 975	1 208 505	60,22	8	766 870	38,21	–
Мен	831 375	377 977	45,46	–	435 652	52,40	2
<i>1 виборчий округ штату Мен</i>	433 709	165 214	38,09	–	258 863	59,69	1
<i>2 виборчий округ штату Мен</i>	397 666	212 763	53,50	1	176 789	44,46	–
Меріленд	3 038 334	1 035 550	34,08	–	1 902 577	62,62	10
Массачусетс	3 473 668	1 251 303	36,02	–	2 126 518	61,22	11
Мічиган	5 664 186	2 816 636	49,73	15	2 736 533	48,31	–
Міннесота	3 253 920	1 519 032	46,68	–	1 656 979	50,92	10
Міссісіпі	1 228 008	747 744	60,89	6	466 668	38,00	–
Міссурі	2 995 327	1 751 986	58,49	10	1 200 599	40,08	–
Монтана	602 990	352 079	58,39	4	231 906	38,46	–
Небраска	952 182	564 816	59,32	2	369 995	38,86	–
<i>1 виборчий округ штату Небраска</i>	320 194	177 666	55,49	1	136 153	42,52	–

Продовження таблиці

2 виборчий округ штату Небраска	318 646	148 905	46,73	–	163 541	51,32	1
3 виборчий округ штату Небраска	313 342	238 245	76,03	1	70 301	22,44	–
Невада	1 484 840	751 205	50,59	6	705 197	47,49	–
Нью-Гемпшир	826 189	395 523	47,87	–	418 488	50,65	4
Нью-Джерсі	4 272 725	1 968 215	46,06	–	2 220 713	51,97	14
Нью-Мексико	923 403	423 391	45,85	–	478 802	51,85	5
Нью-Йорк	8 262 495	3 578 899	43,31	–	4 619 195	55,91	28
Північна Кароліна	5 699 141	2 898 423	50,86	16	2 715 375	47,65	–
Північна Дакота	368 155	246 505	66,96	3	112 327	30,51	–
Огайо	5 767 788	3 180 116	55,14	17	2 533 699	43,93	–
Оклахома	1 566 173	1 036 213	66,16	7	499 599	31,90	–
Орегон	2 244 493	919 480	40,97		1 240 600	55,27	8
Пенсильванія	7 058 732	3 543 308	50,37	19	3 423 042	48,66	–
Род-Айленд	513 386	214 406	41,76		285 156	55,54	4
Південна Кароліна	2 548 140	1 483 747	58,23	9	1 028 452	40,36	–
Південна Дакота	428 922	272 081	63,43	3	146 859	34,24	–
Теннесі	3 063 942	1 966 865	64,19	11	1 056 265	34,47	–

Продовження таблиці

Техас	11 388 674	6 393 597	56,14	40	4 835 250	42,46	–
Юта	1 488 494	883 818	59,38	6	562 566	37,79	–
Вермонт	369 422	119 395	32,32	–	235 791	63,83	3
Вірджинія	4 505 941	2 075 085	46,05	–	2 335 395	51,83	13
Вашингтон	3 924 243	1 530 923	39,01	–	2 245 849	57,23	12
Західна Вірджинія	762 582	533 556	69,97	4	214 309	28,10	–
Вісконсин	3 422 918	1 697 626	49,60	10	1 668 229	48,74	–
Вайомінг	269 048	192 633	71,60	3	69 527	25,84	–
Всього	155 238 302	77 302 580	49,80	312	75 017 613	48,32	

Таблиця А.1 – Результати президентських виборів 2024 року (складено за [27])

Додаток Б
Президентські вибори у Сполучених Штатах в 2020 році

Штат	Загальна кількість голосів	Джо Байден (Демократична партія)			Дональд Трамп (Республіканська партія)		
		Кількість голосів	%	Голоси виборників	Кількість голосів	%	Голоси виборників
Алабама	2 265 090	849 624	36,57	–	1 441 170	62,03	9
Аляска	338 177	153 778	42,77	–	189 951	52,83	3
Аризона	3 390 161	1 672 143	49,36	11	1 661 686	49,06	–
Арканзас	1 182 676	423 932	34,78	–	760 647	62,40	6
Каліфорнія	15 865 475	11 110 639	63,48	55	6 006 518	34,32	–
Колорадо	3 192 745	1 804 352	55,40	9	1 364 607	41,90	–

Продовження таблиці

Коннектикут	1 759 010	1 080 831	59,26	7	714 717	39,19	–
Делавер	512 912	296 268	58,74	3	200 603	39,77	–
Округ Колумбія	325 869	317 323	92,15	3	18 586	5,40	–
Флорида	10 893 752	5 297 045	47,86	–	5 668 731	51,22	29
Джорджія	5 250 905	2 473 633	49,47	16	2 461 854	49,24	–
Гаваї	516 701	366 130	63,73	4	196 864	34,27	–
Айдахо	905 057	287 021	33,07	–	554 119	63,84	4
Іллінойс	5 633 310	3 471 915	57,54	20	2 446 891	40,55	–
Індіана	2 936 677	1 242 498	40,96	–	1 729 857	57,03	11

Продовження таблиці

Айова	1 663 506	759 061	44,89	–	897 672	53,09	6
Канзас	1 327 591	570 323	41,51	–	771 406	56,14	6
Кентукі	2 074 530	772 474	36,15	–	1 326 646	62,09	8
Луїзіана	2 006 975	856 034	39,85	–	1 255 776	58,46	8
Мен	831 375	435 072	53,09	2	360 737	44,02	–
<i>1 виборчий округ штату Мен</i>	433 709	266 376	60,11	1	164 045	37,02	–
<i>2 виборчий округ штату Мен</i>	397 666	168 696	44,82	–	196 692	52,26	1
Меріленд	3 038 334	1 985 023	65,36	10	976 414	32,15	–
Массаччусетс	3 473 668	2 382 202	65,60	11	1 167 202	32,14	–
Мічиган	5 664 186	2 804 040	50,62	16	2 649 852	47,84	–
Міннесота	3 253 920	1 717 077	52,40	10	1 484 065	45,28	–
Міссісіпі	1 228 008	539 398	41,06	–	756 764	57,60	6

Продовження таблиці

Міссурі	2 995 327	1 253 014	41,41	–	1 718 736	56,80	10
Монтана	602 990	244 786	40,55	–	343 602	56,92	3
Небраска	952 182	374 583	39,17	–	556 846	58,22	2
<i>1 виборчий округ штату Небраска</i>	320 194	132 261	41,09	–	180 290	56,01	1
<i>2 виборчий округ штату Небраска</i>	318 646	176 468	51,95	1	154 377	45,45	–
<i>3 виборчий округ штату Небраска</i>	313 342	65 854	22,34	–	222 179	75,36	1
Невада	1 484 840	703 486	50,06	6	669 890	47,67	–
Нью-Гемпшир	826 189	424 937	52,71	4	365 660	45,36	–
Нью-Джерсі	4 272 725	2 608 400	57,33	14	1 883 313	41,40	–
Нью-Мексико	923 403	501 614	54,29	5	401 894	43,50	–
Нью-Йорк	8 262 495	5 244 886	60,87	29	3 251 997	37,74	–
Північна Кароліна	5 699 141	2 684 292	48,59	–	2 758 775	49,93	15
Північна Дакота	368 155	115 042	31,78	–	235 751	65,12	3
Огайо	5 767 788	2 679 165	45,24	–	3 154 834	53,27	18
Оклахома	1 566 173	503 890	32,29	–	1 020 280	65,37	7
Орегон	2 244 493	1 340 383	56,45	7	958 448	40,37	–

Продовження таблиці

Пенсильванія	7 058 732	3 458 229	49,85	20	3 377 674	48,69	–
Род-Айленд	513 386	307 486	59,39	4	199 922	38,61	–
Південна Кароліна	2 548 140	1 091 541	43,43	–	1 385 103	55,11	9
Південна Дакота	428 922	150 471	35,61	–	261 043	61,77	3
Теннесі	3 063 942	1 143 711	37,45	–	1 852 475	60,66	11
Техас	11 388 674	5 259 126	46,48	–	5 890 347	52,06	38
Юта	1 488 494	560 282	37,65	–	865 140	58,13	6
Вермонт	369 422	242 820	66,09	3	112 704	30,67	–
Вірджинія	4 505 941	2 413 568	54,11	13	1 962 430	44,00	–
Вашингтон	3 924 243	2 369 612	57,97	12	1 584 651	38,77	–
Західна Вірджинія	762 582	235 984	29,69	–	545 382	68,62	5
Вісконсин	3 422 918	1 630 866	49,45	10	1 610 184	48,82	–
Вайомінг	269 048	73 491	26,55	–	193 559	69,94	3
Всього	155 238 302	81 283 501	51,31	306	74 223 975	46,85	232

Таблиця Б.1 – Результати президентських виборів 2020 року (складено за [5])